No. 2815 Zaterdag 23 Januari 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50



Het tegenwoordige kantoor van de firma S. E. L. Maduro & Sons te Willemstad.

1837 S. E. L. MADURO & SONS 1937

In Juni 1898 schreef William Benedict Reilly in „The Monthly Illustrator": „S. E. L. Maduro & Sons is a concern to „which the community may well and „does point with pride".

In deze woorden ligt de reden, waarom wij hier de aandacht vestigen op het 100-jarig bestaan wat de Firma S. E. L. Maduro & Sons op morgen 24 Januari herdenkt.

De Joden op Curaçao.

Het is bij dit eeuwfeest niet van belang ontbloot hier even een korte uiteenzetting te geven van de vestiging der Joden op Curaçao en de Maduro's in het bijzonder. Verschillende bijzonderheden hieromtrent danken we aan de Hr. Jossy Maduro.

Met de vestiging van het Nederlandse gezag in 1634 kwam hier ook de eerste Jood in de persoon van Samuel Coheno. Een poging tot kolonisatie in 1651, door enkele Joodse oudkolonisten uit Brazilie mislukte. Maar toch waren er hier uit dat land enkele vrije Joodse kooplieden, o.a. een zekere J. M. Henriquez, door wiens toedoen in 1659, twaalf Joodse families (circa 70 personen) uit Holland zich op Curaçao kwamen nederzetten. Deze families hebben de kern gevormd van de Joodse kolonie op Curaçao.

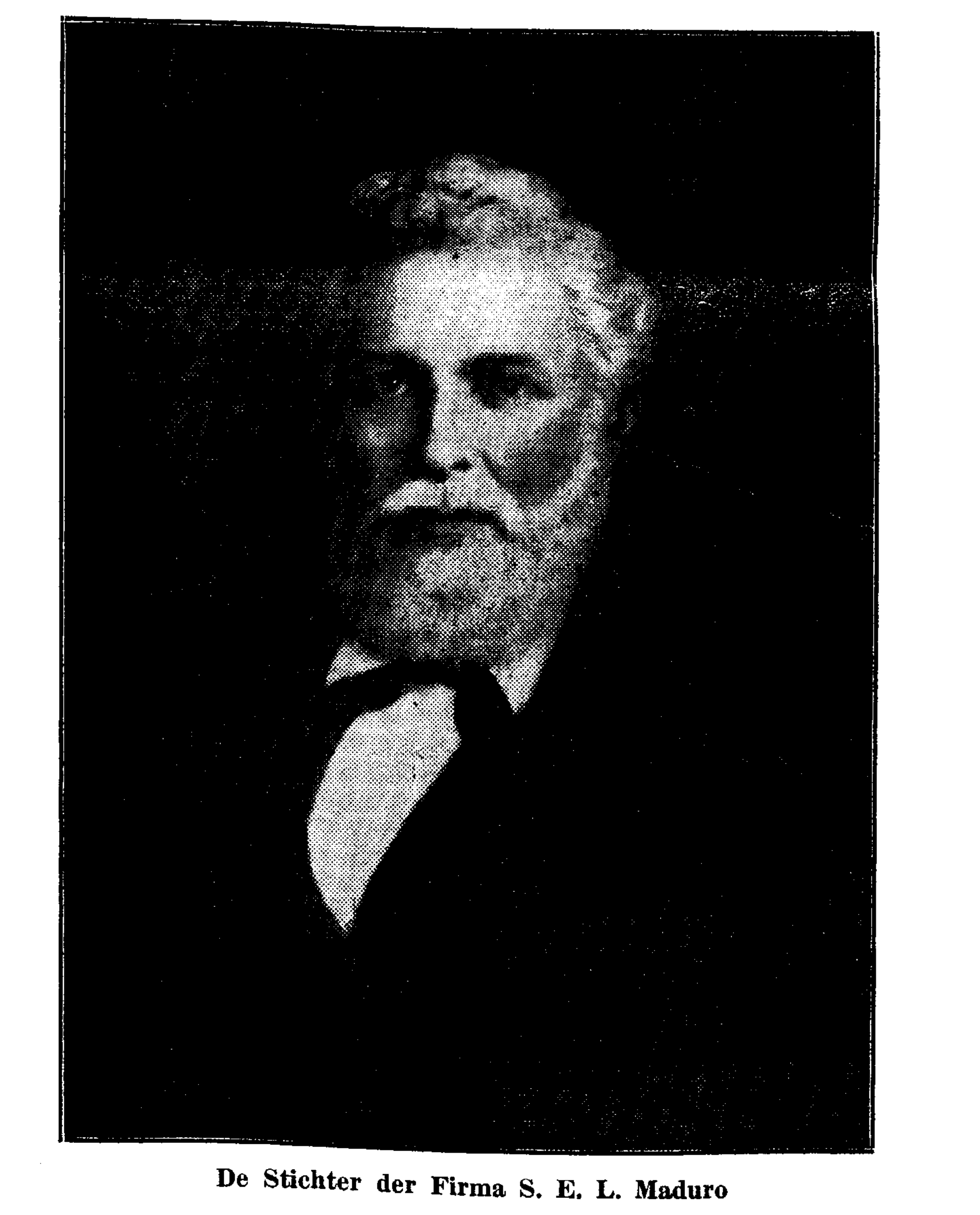
Zij kregen land toebedeeld aan een uitloper van het Schottegat, nog steeds bekend als het Jodenkwartier en hielden zich met de landbouw bezig, totdat zij „mettertijd de negotie aangesleept hebben."

De namen dezer families waren: de Meza; Aboab; Pereira; de Leon; de la Parra; Touro; Aboab Cardozo; Jesurun; de Marchena; de Chaves; Oliveira; Henriquez Coutinho.

Van deze 12 families wonen hier nog slechts nakomelingen van Pereira (een oude dame) Jesurun en de Marchena.

De nog op Curaçao bestaande Cardoze's kwamen eerst hier omstreeks 1750 en wel uit Bordeaux. De hier wonende Cohen Henriquez kwamen hier uit Amsterdam omstreeks 1670. Deze familie evenals de op Curaçao wonende Jesurun Henriquez; Lopez Henriquez; Delvalle Henriquez en Henriquez kortaf, zijn alle aparte families die niet aan elkaar verwant zijn.

Zoals we zien waren de Maduro's niet onder deze twaalf families.



De Stichter der Firma S. E. L. Maduro

De stamvader der huidige Maduro's komt uit Portugal (de Hr. Jossy Maduro heeft aldaar de stamboom ontdekt) en in 1612 verhuisden de kinderen naar St. Jean de Luz en enkele jaren later in 1619 naar Amsterdam. Van de derde generatie vertrokken drie broers omtrent 1670 naar Curaçao. Een dezer Mozes Levy Maduro, chazan (voorzanger) der Joodse gemeente is de stamvader der huidige firma. Deze Mozes was een kleinzoon van Raquel die met David naar Amsterdam kwam.

Omstreeks 1710 waren vele Maduro's makelaars, supercargo's op zeilschepen die de West-Indische wateren met Curaçaose waren doorkruisten.

Het begin.

Zeker is dat de stichter en naamgever van het jubilerende handelshuis een niet bemiddelde jongeman was, die op 23 jarige leeftijd op heel bescheiden wijze een handel begon in victualiën en later in andere artikelen.

„Een man van eer", zo vonden wij hem ergens beschreven „en een toegewijd lid van de Joodse Synagoge."

Hij opende op 24 Januari 1837 zijn zaken met een crediet van 5 firma's op St. Thomas ten bedrage van *f* 5182,95.

De firma echter bleef niet lang bij haar victualiën alleen; en bezat spoedig twee schoeners de „Ocean Bird" en de „Venus" die de gemeenschap onderhielden tussen New-York en Curaçao, en waarvan nog een schilderij op het kantoor hangt. Later kwamen daar nog twee andere schoeners bij: de „Clemencia" en een tweede „Venus".

Heel bescheiden was echter het begin; en enige luxe kon men zich niet veroorloven. In het journaal vindt men aangetekend dat in de eerste maand van 1937 slechts *f* 40.— verteerd was en in de maand daaropvolgende waren hierop zelfs nog vijf gulden uitgespaard. En nog in het jaar 1841 bedroegen de uitgaven slechts *f* 617,85, dus ongeveer *f* 50,— per maand. Hiermede was natuurlijk in overeenstemming het salaris dat aan een kantoorbediende werd uitbetaald. Een klerk b.v. verdiende nog in 1842 niet meer dan *f* 5.— per maand.

Grotere uitbreiding.

Van zeer groot belang voor Curaçao was de ontmanteling van Willemstad in het midden der 19de eeuw en de ontruiming der verouderde vestingwerken.

De ziel der vennootschap, die zich toen vormde om aan de stad de nodige ruimte te verschaffen, was de Heer S. E. L. Maduro. Op 4 Juli 1860 kwam deze vennootschap tot stand met hem als Directeur.

In het begin van 1866 was het werk gereed en op 3 Maart van dat jaar werd bij Gouvernementsbeschikking officieel dank betuigd.

Weldra verrezen nu grote kantoren op de plaats der vroegere stadswallen en op de ereplaats het nu nog bestaande kantoor der firma.

In deze tijd was op Curaçao nog een energiek man werkzaam, de bekende Amerikaanse consul Smith, aan wie Curaçao zijn eerste brug, telefoon, licht en waterleiding dankte.

Het was de firma Maduro, die de Heer Smith steeds gefinancieerd heeft in zijn verschillende ondernemingen en later de erfgenamen waren van de waterleiding, het electriciteitsbedrijf en de ijsfabriek.

Een dergelijk bedrijf was echter te veel voor een man.

Meerdere firmanten.

In het jaar 1849 was de Hr. S. E. L. Maduro gehuwd met Rebecca Curiel, die hem verschillende kinderen schonk.

Een der meest bekende en meest verdienstelijke voor de groei der Firma is zeker Elias geweest die in 1874 op 24 jarige leeftijd in de vennootschap werd opgenomen, tesamen met zijn broeder Mordy, die in 1851 was geboren.

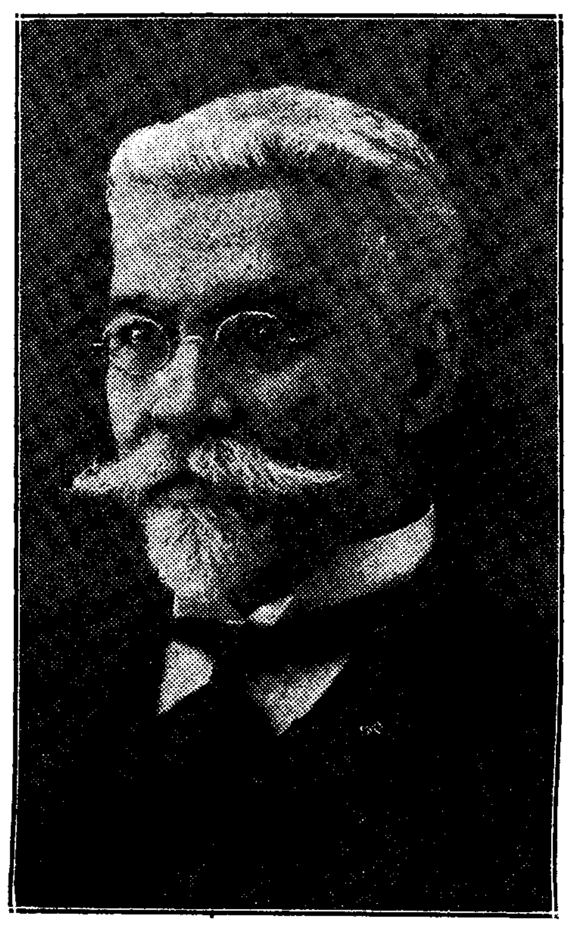
Scheepvaart.

Onder dit driemanschap begon de firma een levendig aandeel te nemen in het Curaçaose scheepvaartverkeer. En het is vooral aan deze firma te danken dat de Curaçaose haven een goede naam kreeg wegens de snelle en goedkope voorziening van brandstof, in die dagen nog de steenkool.

Het record van snelheid werd bereikt op 18 Sept. 1914 door het laden van 174 ton per uur in Hr. Ms. pantserschip „Jacob van Heemkerck". Het record van hoeveelheid was het jaar 1925 toen door de frima 70.000 tons kolen werden afgeleverd.

Maar gelijk de firma in haar tijd was meegegaan met de vervanging van de zeilschepen door de stoomboot, zo ging zij ook mee met de vermodernisering van het stookmateriaal en bouwde al heel spoedig twee olietanken om de moderne stoomschepen van stookolie te voorzien.

Enkele weken geleden ontvingen we van de firma enige gegevens van hun Shipping department, wat niet minder als 68 agentschappen omvat, en de agenturen van twee luchtvaartlijnen. Dat hiermee de firma ook een groot aandeel heeft in het touristenverkeer op Curaçao is vanzelf sprekend.



De Heer Elias S. L. Maduro
Zoon van de stichter.

De Bank.

Naast haar overige zaken had de firma zich reeds geruime tijd bezig gehouden met bankzaken. Hiervan werd een afzonderlijk bedrijf gemaakt en in Dec. 1916 werd de Maduro's Bank opgericht met een kapitaal van *f* 1.000.000.

Juist viel in deze tijd de oprichting ook der Petroleumindustrie, waarvoor de firma Maduro's o.a. de eerste lichters leverde.

Op 1 Januari 1917 trad onder de kundige leiding van de Heer J. A. Correa de bank in werking, onafhankelijk van de firma.

Tot op de dag van heden heeft de heer Correa de leiding als directeur-administrateur, en de bank heeft onder hem grote uitbreiding genomen zoals de jaarlijkse balansen aantonen. In later jaren ging men er toe over om met de Heer John G. Eman, de Aruba bank op te richten.

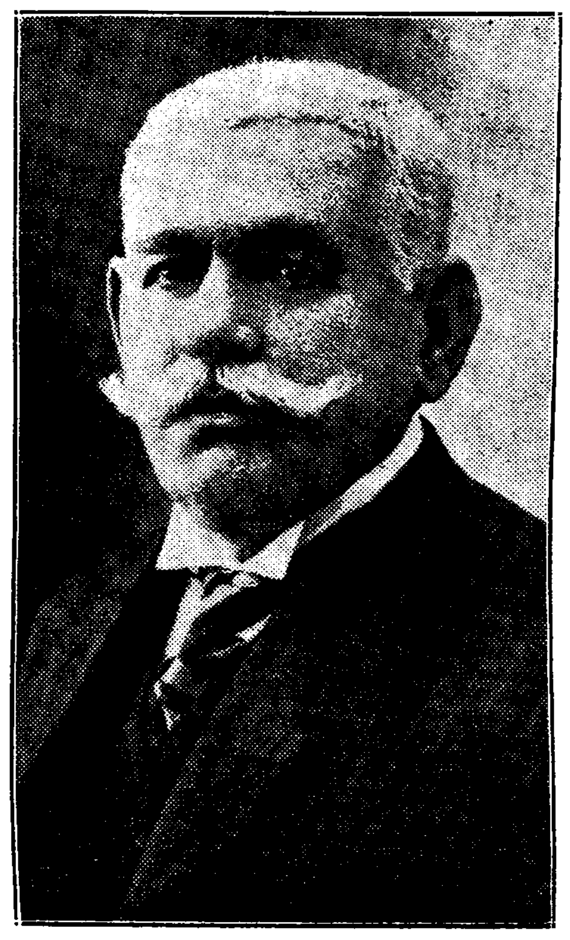
Verdere uitbreidingen.

Toen in 1883 de Stichter gestorven was, volgde Elias zijn vader op als oudste Vennoot.

Deze Elias S. L. Maduro was vooral de zakenman, de „pushing power" der firma, terwijl zijn broeder Mordy S. L. Maduro vooral in het openbare leven op de voorgrond trad.

Van de zoons van Mordy werden achtereenvolgens in de firma opgenomen:
in 1907 S. M. L. Maduro
in 1912 D. M. L. Maduro
Van de zoons van Elias:
in 1907 S. E. L. Maduro
in 1909 Charles L. M. Maduro
in 1912 Montefiore L. M. Maduro

Behalve deze 5 vennoten zijn de volgende kleinkinderen van de stichter procuratiehouder.
S. A. L. Maduro
J. E. L. Maduro
A. E. L. Maduro en
B. L. Maduro.



De Heer Mordy Maduro
Zoon van de stichter.

Ofschoon Curaçao de hoofdzetel bleef, ging het bedrijf zich meer en meer uitbreiden naar andere landen. Verschillende belangrijke ondernemingen in Venezuela en Columbia werden door de Bank gefinancieerd.

Maar ook op Cuba werd de Havanabranch opgericht met de Heer M. B. de Marchena. Deze tak staat thans onder leiding van de Heer D. M. L. Maduro. Voor de verdere ontwikkeling werd een kantoor geopend in New York, waarvoor de Heer S. E. L. Maduro in het jaar 1917 zich daarheen begaf en kort daarna de Selma Mercantile Corp. werd opgericht met uitgebreide import en export met dit gebiedsdeel en andere landen.

Bankzaken, import van hout en spiritualiën, electrische verlichting, ijsfabrikatie, waterleiding en waterdistillatie, steenkolenhandel, stookolie en last but not least talrijke agentschappen van stoomvaartlijnen, ziedaar enkele branches van de jubilerende firma. En nog hebben we niet genoemd de talrijke consulaten en directeurschappen in verschillende ondernemingen als Aruba-phosfaat, hypotheekbank, Spaarbank, enz.

Door al deze branches was de firma een der grootste werkgevers, vooral in de jaren dat Curaçao nog geen petroleumindustrie bezat; en voor de honderden die in deze verschillende takken werk vonden was de firma een grote steun in de moeilijke dagen welke de Curaçaose bevolking in de laatste honderd jaren heeft doorgemaakt.

Begrijpelijk is dat talrijke leden dezer firma door hun lidmaatschap in talrijke officiële en semi-officiële instellingen van betekenis waren op de gang van zaken van het Curaçaose Bestuur. Noemen wij de Raad van Bestuur, Koloniale Raad, Rechtbank, Curaçaose Bank, Kamer van Koophandel & Nijverheid, Schoolcommisie enz.

Maar in het bijzonder heeft de firma Maduro zich aan Curaçao verplicht door haar weldadigheid.

Dit bleek vooral bij de dood van Elias S. L. Maduro, toen de verschillende getuigenissen daaromtrent in pers en redevoeringen konden gebundeld worden tot een heel boekdeel; en vertegenwoordigers van verschillende gezindten van oordeel waren niet beter de nagedachtenis van deze man te kunnen eren, dan door de oprichting van het Elias S. L. Maduro weldadigheidsfonds, van welk fonds de firma Maduro en haar leden de grootste weldoeners waren.

Hier moet zeker vermeld worden, dat ook de R.K. Missie van de firma Maduro steeds daadwerkelijke steun mocht ondervinden, waarom enkele jaren geleden de oudste firmant door Z. H. Pius XI met een gouden medaille werd begiftigd.

Moge de firma Maduro met even groot succes dit tweede centennium van haar bestaan, haar handelsrelaties blijven voortzetten en uitbreiden en daarbij van even grote zegen blijven voor dit gebiedsdeel en de bevolking van Curaçao.



De oude Stadswallen, waar thans het kantoor der Firma is.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

In de grote politiek staat men de laatste dagen op het dode punt.

De pogingen om het zenden van vrijwilligers naar Spanje te verhinderen zijn mislukt en thans heeft Eden, de Engelse Minister, deze aangelegenheid voor de volkenbond gebracht, welke dezer dagen voor het eerst van 1937 is bijeengekomen.

Een minder aangename opdracht voor de Bond, die door haar weinig bereiken, toch al zoveel van haar prestige heeft ingeboet en nu voor een kwestie is gesteld waar helemaal geen successen aan te verwachten zijn, zoals wel blijkt uit de wijze waarop Italië heeft gereageerd op de laatste redevoering van Eden.

De mening in Italië is algemeen, dat Italië het recht heeft om zich in het conflict te mengen zodra blijkt, dat in Catalonië een communistische staat wordt gevestigd. Eden meent dat Italië dit recht niet zou hebben. Hierin echter is het principiële verschil en zal Italië nimmer kunnen meegaan met een politiek, die het communistische gevaar in Europa maar al te zeer versterkt. Nooit mag men vergeten, dat het communisme de Europeese beschaving in alle opzichten bedreigt, dat de cultuur van het Westen vernietigd kan worden door het binnendringen van de Bolsjewistische ideëen. Daartegen te strijden is dure plicht.

Politieke stilstand is er ook, omdat men vermoedelijk afwachtende is wat Hitler zeggen zal op de a.s. Rijksdag die op 31 Januari zal gehouden worden. Er is hieromtrent al zoveel gegist en zoveel tegengesproken dat we het ook maar zullen afwachten.

En nu we over de Rijksdag spreken, gaan onze gedachten naar Japan, waar dezer dagen de Rijksdag is ontbonden, juist even na de opening van het parlementaire jaar.

Erg veel vertrouwen heeft men in Japan niet in het huidige ministerie. We weten nog wel hoe het Japans-Duits verdrag tegen het communisme, alles behalve prettig in Japan ontvangen is. Dezer dagen nu heeft de Japanse minister van buitenlandse zaken in een grote redevoering de noodzakelijkheid bepleit van een optreden tegen 't communisme maar men schijnt in Japan momenteel banger te zijn voor het fascisme van deze regering. De ministers werden dan ook met hoongeroep ontvangen en er stond niets anders te doen dan te abdiceren of de Rijksdag te ontbinden.

Een belangrijke crisis dus in het verre Oosten, daar van de regering in Japan zo heel veel afhangt, hoe de situatie zich daar ontwikkelt.

In Spanje blijft de druk op het Malagafront voortdurend; maar erg veel succes wordt er niet geboekt, van geen van beide zijden.

In Portugal hebben dezer dagen een aantal ernstige bomaanslagen plaats gehad; o.a. werden getroffen de Radio, het Spaans nationalistisch gezantschap en de ministeries van onderwijs en oorlog. Een aantal personen zijn reeds gearresteerd; het communisme is hieraan vanzelfsprekend niet onschuldig.

We kunnen nog even de aandacht vestigen op een opstand in Abessynië onder Ras Desta, de vroegere minister van luchtvaart en welke spoedig door Graziani zal onderworpen worden. Verder heeft President Roosevelt deze week zijn ambt voor de tweede 4 jaren aanvaard.

En tot slot willen we ons even bezig houden met de Paus, over wien de berichten met den dag slechter worden. De H. Vader, die bekend is om zijn krachtig bestuur en niet van halve maatregelen houdt, is ook niet van plan zich te houden aan de adviezen zijner geneesheren, om maar op halve kracht of nog minder te werken. Of goed of helemaal niet.

Maar ondanks al zijn grote smarten heeft hij deze week in een schrijven aan de Kardinaal van Milaan nog eens zijn bezorgdheid uitgedrukt tegen het communisme en geschreven, dat al zijn pijnen en smarten zullen worden opgedragen voor Rusland, Mexico en Spanje.

Maar niet minder groot is zijn bezorgdheid voor het Moderne Heidendom, wat blijkt uit de audiëntie, die hij nog geven wilde aan 5 Duitse bisschoppen en later nog aan Kardinaal Bertram van Breslau alleen.

Reeds in al de redevoeringen en toespraken, die de H. Vader in het afgelopen jaar gehouden heeft, heeft men kunnen beluisteren de bezorgdheid van de Vader der Christenheid voor het lot van Europa, waar Communisme en Modern Heidendom een voortdurend meer dreigend gevaar betekenen voor het Christendom van het Avondland. Van alle windstreken der wereld komen in Rome de berichten binnen over de heimelijke en misleidende Communistische propaganda, die vanuit de grote centrale te Moskou geleid wordt.

Veel gevaarlijker nog dan het Bolsjewistisch Communisme is het Modern Heidendom, dat in Duitsland openlijk wordt beschermd en dat in andere landen, ook onder Katholieken, die hun geloof niet daadwerkelijk meer beleven, meer en meer ingang vindt.

Het Communisme toch is een openlijke vijand van heel de Christelijke beschaving: dat is duidelijk voor iedereen, die niet moedwillig de ogen sluit voor de tastbare feiten. Spanje is daarvoor het afschuwwekkend voorbeeld. Overal waar het Communisme zegeviert, is de avondhemel gekleurd door de rosse gloed van brandende kerken en kloosters; daar stroomt het bloed van weerloze priesters en religieusen, die hun leven gesteld hadden in dienst van de christelijke charitas en in de redding der lijdende mensheid.

Waar het Communisme heerst, daar trimfeert tyrannie en terreur. Heel Sovjet-Rusland is als een groot concentratiekamp geworden, met prikkeldraad afgesloten van de overige wereld, zoals Kardinaal Lienart het uitdrukte in zijn brief aan de Communistische vakverenigingen van Noord-Frankrijk: „Als Rusland dan een Paradijs is, waarom mogen dan de Europese arbeiders daar niet vrijelijk binnentreden om de zegeningen van het Communisme te aanschouwen? En als het lot der arbeiders in Sovjet-Rusland zoveel beter is als in de kapitalistische landen, waarom mogen dan de Russische arbeiders niet tot hun verdrukte kameraden in het overige deel der wereld gaan om hen de weldaden van het Communistische bewind aan te prijzen?

Iedereen die onpartijdig en onbevooroordeeld Rusland bereist en niet als een kuddedier met de officiële gidsen wordt rondgeleid, zelfs een vurig bewonderaar der Sovjets, zoals André Gide, komt als een tegenstander van het Communisme terug... Maar gevaarlijker als het Communisme, is het Modern Heidendom, dat achter het masker van een zogenaamd „positief Christendom" het geloof wegrukt uit de harten van de jeugd en het opgroeiend geslacht. Er branden in Duitsland geen kerken en kloosters, maar men tracht op alle mogelijke manieren een wig te drijven tussen priester en volk.

„Het oude Grootmoedertje mag kerkboek en rozenkrans behouden, maar de jeugd behoort aan ons" en de jeugd zal de weg van Rosenberg gaan, de weg van volslagen ongeloof aan de christelijke leer, maar in een nieuw pantheïstisch geloof aan het eeuwige Duitsland.

Rome is de grote luisterpost der hele wereld en de Vader der Christenheid is in zijn hart grotelijks bezorgd om het grote gevaar dat het Christendom in Duitsland bedreigt.

Er is bijna geen Zondag van het afgelopen jaar voorbijgegaan of vanaf de kansel weerklinkt een Protest van het Duitse Episcopaat tegen schendingen van het Concordaat.

Mgr. Dr. Bannasch, de Directeur van de Informatiedienst van de Bisschop van Berlijn, werd gearresteerd. Enkele weken later werd de geestelijke leider der Katholieke Jeugdorganisaties (de lekenleider Dr. Adelbert Probst was reeds in de bloednacht van 30 Juni 1934 doodgeschoten), gevangen genomen, tegelijk met 150 jeugdleiders onder beschuldiging van samenwerking met de Communisten.

De bedoeling van deze totaal ongemotiveerde maatregel was wantrouwen te wekken tegen de leiders der Katholieke jeugdorganisaties.

Openlijk spraken de Bisschoppen hun vertrouwen uit in de onschuld van de gearresteerden.

De Pauselijke Nuntius protesteert op 18 Februari bij de Duitse regering, doch zonder resultaat.

Vanaf de kansel weerklinkt in vlammende verontwaardiging telkens opnieuw het woord van Graaf von Galen, Bisschop van Münster, tegen de herhaalde schendingen van de plechtig gesloten overeenkomst met de H. Stoel die kracht van wet gekregen heeft voor heel het Duitse Rijk.

De Bisschop van Münster wordt in het openbaar gehoond door Rosenberg, Minister Frick, Lutze en gauwleider Meyer.

De Katholieke Dagbladpers is reeds gelijkgeschakeld: de kerkelijke weekbladen en andere godsdienstige geschriften worden gecensureerd en gemuilkorfd, zodat de Bisschoppen zichzelf en de katholieke leer niet meer mogen verdedigen tegen de aanvallen der moderne heidenen.

Ondanks alles bleef men hopen, dat Hitler zijn beloften gestand zal doen. Enkele hatelijke maatregelen tegen de jeugdorganisaties en werkliedenbonden, werden voor een korte wijle ingetrokken, om haast onmiddellijk daarna met nog meer gestrengheid als voorheen te worden toegepast.

Een commissie uit het Episcopaat onderhandelt met de Duitse regering — Kardinaal Faulhaber gaat persoonlijk naar Hitler, langdurige besprekingen volgen, doch geen succes.

De Rijkswet betreffende de Jeugdorganisaties brengt de doodsteek toe aan de bij het Concordaat gewaarborgde Katholieke Jeugdbonden.

Het aantal priester-roepingen in Duitsland vermindert, het aantal personen dat uit de Kerk treedt, stijgt onrustbarend: het modern heidendom viert haar triumfen. Geen wonder dat de H. Vader zich bezorgd maakt over Duitsland. Geeft het verzet der Katholieken in Oldenburg, waar men het kruisbeeld uit de school had doen verwijderen, doch waar het teken der Verlossing weer in ere hersteld moest worden op aandringen der bevolking, nog enige hoop, dat de regering de radicale leiders zal intomen en in vrede met de Kerk zal leven?

We hopen nog tegen alle hoop in en we vrezen met grote vrees.

BUITENLAND.

Het eerste God-vijandige land ter wereld.

Volgens verklaring van den voorzitter van de Centrale Raad der Godlozenbeweging, is de Sovjet-Unie het eerste land ter wereld dat totaal godvijandig is. De begroting van de Centrale Raad der Godlozen bedraagt ieder jaar ruim 19 millioen roebel, waarbij echter niet inbegrepen de subsidie die van de Sovjetregering en de Komintern ontvangen worden. De Godlozenbeweging beschikt over 69000 clublokalen, 146 permanente „Godlozenscholen", 102 sanatoria en herstellingsoorden voor leden van binnen- en buitenlandse Godlozen-bonden. In het afgelopen jaar 1936 werden 5680 inleidende cursussen gehouden over de „Tucht der Godloosheid".

Verder heeft de Centrale Raad bekend gemaakt dat de Sovjet-regering haar toestemming had verleend om een loterij te organiseren, die een zuiver bedrag van 50 millioen roebel zal opbrengen. De prijzen voor deze loterij zijn door de verschillende Russische industriele bedrijven en ondernemingen aan de Godlozenbeweging gratis ter beschikking gesteld.

De opbrengst dezer loterij dient voor de bestrijding van de onkosten die aan de Godlozenpropaganda verbonden zijn.

Het Kapersnest.

door Joseph Conrad.

(Nadruk verboden).

80)

Ik stapte door de deur onmiddellijk toe op de bank der beschuldigden; er voor zag ik een hele rij pieken. Ik gevoelde geen vrees; drie mannen met ontzagelijke pruiken en hermelijnen mantels zaten tegenover me; vier met korte pruiken zaten met de hoofden dicht bij elkaar als papegaaien op een stokje. — Een dik man met een kaal hoofd en een gouden keten om zijn hals glipte ergens van achter uit de zaal op een stoel naast de voornaamste rechter. Hij veegde zijn mond af en mummelde met zijn kaken.

Aan elke kant van de rechters zaten behalve de kort-gepruikte adjuncten, vele dames en heren op stoelen. Zij hadden allemaal hun ogen op mij gericht. Ik zag dat alles heel duidelijk... Ik had mij immers voorgenomen alles te zien, mijn ogen open te houden, geen enkele kans te laten ontglippen. Ik vroeg mij af, waarom een jong meisje met blauwe ogen en rose wangen zou zitten te giechelen en de schouders zou ophalen. Ik kon niet begrijpen, wat er vermakelijks moest zijn.

Wat mij verbaasde was de nietigheid, het vuile aanzien en het gebrek aan waardigheid van de zaal zelve. Het leek of ze een zaak van zoveel gewicht als de mijne daar bij vergissing behandelden. Dadelijk bemerkte ik een groot, verguld anker boven het hoofd van de rechters. Ik was benieuwd waarom het daar zou zijn, tot het mij te binnen schoot, dat ik voor een Admiraliteitsgerecht stond. Eensklaps dacht ik: „Ah! Had ik mijn vader maar gezegd te gaan zien of de „Lion" misschien die nacht was binnengelopen!"

Een man begon een aantal namen op te dreunen:... Peter Pimley, ambteloos burger, geen bedenkingen... Lazarus Cohen..., koopman, geen bedenkingen."

De cipier naast me leunde met zijn rug tegen de pieken en was in gesprek met de persoon, die ons binnengeroepen had. Ik hoorde hem zeggen:

„Lazarus Cohen, West-Indisch koopman. Hemel nog toe, ik geloof, dat ik bezwaren zou maken."

De ander kwam schielijk: „St — Stt!"

„Zijn ouwe vader gaf mij vijf pond om hem van nut te zijn, als ik kon", kwam de cipier terug.

Ik begreep zijn bedoeling niet eerder dan toen een oude man in een heel versleten rok een boek doorgaf aan een rij personen in een loge, zo dicht bij mij, dat ik hen bijna had kunnen aanraken. Toen besefte ik, dat de cipier mij een wenk had willen geven om tegen de jury bedenkingen te maken. En tot de hoogsten der rechters riep ik:

„Ik protesteer tegen die jury. Die is partijdig. Minstens voor de helft zijn het kooplieden uit West-Indië." Er was een opschudding langs alle rijen. Ik merkte toen, dat wat eerst enkel een massa van verschillende soorten goederen geleken had, menselijke wezens waren, die mij allen aanzagen. De rechter, die ik had toegesproken, keek mij met een paar doffe ogen aan terwijl hij zijn heel dorre, oude, gerimpelde handen voortdurend in en uit elkaar strengelde. De magistraat aan zijn rechterhand riep boos uit:

„Onzin, het is te laat... De eed wordt hun al afgenomen. U had moeten spreken toen de namen werden afgelezen." Onder zijn pruik zag ik een ontzaglijk breed gezicht met vlammende gele ogen.

Ik zeide: „Het is een schandaal. U wilt mij met alle geweld vermoorden. Hoe kon ik weten hoe dat alles hier gaat? Ik zeg dat de jury partijdig is."

De oude rechter sloot de ogen, opende ze weer en sprak hijgend:

„Gelieve te zwijgen. Wij zijn hier om recht te spreken over u. Hier wordt geoordeeld volgens de wetten."

De cipier trok mij achter het beschot aan mijn mouw.

„Wees tegen hem beleefd," fluisterde hij. — Lord Stowell, van de admiraliteit. Die ander is baron Garrow van het gewone gerecht; een echt beest; hij was het, die dat jonge ding heeft laten hangen. Terg hem gerust; het komt er niet opaan."

Lord Stowell wenkte de klerk met de versleten rok verder te gaan en het boek ging nu langs de rij gezichten der jury van hand tot hand, terwijl de klerk voortdurend prevelde.

Eensklaps kwam de oude rechter met verrassende diepe, indrukwekkende stem.

„Gevangene voor de balie. Ge behoort te begrijpen, dat wij hier zijn om onpartijdig overeenkomstig de wetten van dit land, recht te spreken. Wenst u inlichtingen omtrent de procedure van dit hof, die kunt u krijgen."

Ik zeide: „Ik blijf mij verzetten tegen deze jury. Ik ben onschuldig en..."

Brommerig antwoordde hij: „Ja, ja, dat later." Daarna kraste hij: „Nu de akte van beschuldiging..."

Een stoffige pruik dook op juist bij mijn linkerhand, bijna op gelijke hoogte met de bank der beschuldigden:

„Zijne zeer Katholieke Majesteit had uit grote genegenheid voor zijn oude vriend en bondgenoot zijne Engelse Majesteit uitgeleverd, het lichaam van de beruchte El Demonio, alias... alias..."

De hele tijd dreunde de rechtsgeleerde maar verder.

Ik luisterde niet, omdat ik dat alles al vroeger gehoord had in de kamer van de Juez van Eerste Instantie. Plotseling zag ik achter de ruggen van de rij edelen op de bank, het bleke, magere gelaat van mijn vader. Ik was benieuwd welke van zijn voorname vrienden hem aan zijn plaats geholpen had.

Hij knikte mij toe en glimlachte flauwtjes. Ik knikte eveneens en glimlachte terug. Ik zou hem tonen, dat ik mij niet bang liet maken.

De stem van de rechtsgeleerde zeide:

„Lords en gentlemen van de jury, hiermede sluit het Spaans verslag, dat door de regering op Cuba werd opgesteld. Wij zullen de officier laten verschijnen van zijn majesteits schip de „Elephant", aan wie de beschuldigde door de Spaanse autoriteiten van Havana werd overgeleverd om aldus te bewijzen, dat de gevangene de kaper Nichola is en geen ander. Wij komen nu aan het meest doorslaande bewijs, lords en gentlemen, met een feit zo laag..."

Er was enige tijd voor nodig eer ik kon vatten hoe volkomen het Spaanse verslag mijn ondergang bewerkte. Het was alsof ik, eenmaal in handen gevallen van de Engelse officier, de identiteit van Nichola met geen mogelijkheid meer van mij kon afschudden.

De aanklager kwam tot de feiten.

Een schip uit Kingston was aangeklampt... en nu kwam weer de oude geschiedenis op de proppen. Ik scheen de schoener van Rio Medio weer te zien naderkomen naar de plaats, waar de oude Lumsden en ik van de kampanje toekeken om hem langszij te zien schuiven; ik meende de bronzen kapers met ledige handen te zien terugwerpen.

wordt vervolgd.

(Verschenen in boekvorm bij de N.V. Het Nederlandse Boekhuis te Tilburg en verkrijgbaar in iedere boekhandel).

De Curaçaosche Voetbalbond

A.s. Zondag, 24 Januari, finale van de serie-wedstrijden gespeeld om de „MADURO"-beker, ter beschikking gesteld door de firma S. E. L. Maduro & Sons ter gelegenheid van hun 100-jarig bestaan.

De roode toegangskaarten geven voor deze wedstrijd geen toegang tot de gereserveerde tribune.

Terrein: MUNDO NOBO. Aanvang: 4.30 n.m.

TOEGANGSPRIJZEN:

Overdekte tribune	f. 0.50
Open „	„ 0.25
Staanplaatsen	gratis

CURAÇAO.

Het eeuwfeest van de firma S. E. L. Maduro & Sons.

Op Zondag 24 Januari a.s. wordt dit feest herdacht.

Van 11 ur v.m. — 12.30 n.m. zal de firma recipiëren in haar kantoorgebouw op het de Ruyterplein.

Op Zaterdag 23 Januari om een uur zullen de employé's van de firma in het kantoorgebouw bijeenkomen voor de huldiging.

Zaterdag en Zondagavond zullen het kantoorgebouw en de werven van de firma geïllumineerd zijn.

Op Zondag 24 Januari des morgens om half negen zullen de deelgenoten van de firma, alsmede de verschillende familieleden van de stichter, de Hr. S. E. L. Maduro, zich begeven naar het kerkhof om daar kransen neer te leggen op de graven van de genoemde stichter, S.E.L. Maduro en zijn kinderen.

Zondag van 11 — 12 uur 30 is het receptie in het kantoorgebouw aan het de Ruyterplein, en terzelfder tijd tractatie van de arbeiders aan de werven.

Op 24 Januari des namiddags is het op Mundo Nobo de eindwedstrijd tussen verschillende Curaçaose elftallen om de Maduro beker, geschonken door de firma voor deze gelegenheid.

Op Maandag 25 Januari zullen er des avonds gratis filmvoorstellingen gegeven worden in Roxy, Cinelandia en Hollywood.

Alle Schoolkinderen van het eiland (9000) zullen getracteerd worden.

Ook zullen er tractaties geschonken worden aan de arme zieken in het hospitaal en in het leprozen- en krankzinnigengesticht.

Verder zullen aan de verschillende liefdadige, religieuse en maçonnieke instellingen schenkingen worden gegeven.

Uit deze gegevens kunnen we opmaken, dat het een feestviering zijn zal de firma Maduro waardig.

Behalve het bovenstaande feestprogramma ontvingen we nog van de feestcommissie die zich heeft gevormd uit de Curaçaose handelstand de volgende mededelingen.

Zaterdag 8.30 n.m.:
Muzikale rondgang van het Wilhelminaplein — Pietermaaiweg, — Penweg, — Helenastraat, — Oranjestraat, — Julianaplein naar het huis van Mevr. de Wed. S. E. L. Maduro.

Aanbieding van de felicitaties door de. Hr. J. M. J. Ellis, president van de feestcommissie.

Redevoering door de Hr. E. Morena Brandao.

9 — 11 uur.
Vuurwerk op het Julianaplein.
Taptoe.

Zondag:
9 uur a.m. Het plaatsen van kransen op de graven der fam. Maduro. Redevoering van de Hr. Samuel M. Sola.

10 — 11.30 a.m. Muziekuitvoering voor het kantoor der Firma.

Vlucht van een K.L.M.- vliegtuig boven de stad met uitstrooing van feestpamfletten, waaronder pamfletten met prijzen welke voor geld kunnen worden ingewisseld bij de peningmeester van de feestcommissie tot Woensdag 27 Januari 4 uur n.m.

8 — 9.30 p.m. Muziekuitvoering in van het Wilhelminajark door het orkest van Carlos Hurtado.

Kamer van Koophandel

Onderstaande firma's hebben zich tot de Kamer van Koophandel en Nijverheid gewend, met het verzoek hen in relatie te brengen met im- of exporteurs op Curaçao.

1. P. Camarra R, Iquique, Chili, wenst in relatie te treden met Handelaars in ruw zout (in bulk).
2. International Tar & Chemical Products Ltd, 27 Finsbury square, Londen E. C. 2, wenst in relatie te treden met exporteurs van beenderen, hoeven en hoorns. Monsters en prijzen c.i.f. Londen of Liverpool zenden.
3. Ignacio Agramonte, Apartado 343 Santiago de los Caballeros, R. Dé wenst in relatie te treden met exporteurs van Japans goed, geschikt voor het vervaardigen van herenkleding, zoals casimires, zijde en fijn geweven broadcloth. Monsters en à contant prijsnotering zenden.
4. N.V. Hout Exploitatie Corentijn, Nieuw Neckerie, Suriname zoeken een Concessionaris voor de verkoop zowel van gezaagde als van ronde of gekwijlde blokken van alle Surinaamse houtsoorten, zoals Coppie, Rode Ceder, Mambarklak, Mora, Demerara Greenheart etc.
5. A tot Z Office Equipment Co, 38 Park Place — New-York, wensen in relatie te treden met handelaars in kantoormachines.
6. Fekete Brothers, P. O. Box 42, Budapest, wensen in relatie te treden met importeurs die belang stellen in het artikel „Zoete Hongaarse Paprika".

Belanghebbenden worden verzocht zich rechtstreeks met bovengenoemde firma's in verbinding te stellen. Verdere inlichtingen zullen desgewenst door den Secretaris der Kamer worden verstrekt.

Bekendmakingen.

Z. E. de Gouverneur van Curaçao heeft op een aan H. M. de Koningin op de 8ste Januari 1937 verzonden telegram luidend:

„Hare Majesteit Koningin der Nederlanden".

„Mede namens bevolking Curaçao bied ik Uwer Majesteit eerbiedige gelukwensen aan ter gelegenheid huwelijk Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana en Zijne Doorluchtige Hoogheid Prins Bernhard en betuig Uwer Majesteit gevoelens van trouw en aanhankelijkheid aan vorstelijk huis.

Wouters.

op de 16e d.a.v. het volgend antwoord ontvangen:

„Ontvang voor Uwe Gelukwensen mijn oprechte dank Ik verzoek U allen die gelukwensen zonden mijn erkentelijkheid over te brengen."

Wilhelmina.

En op een aan Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana en zijne Doorluchtige Hoogheid Prins Bernhard op de 8ste Januari 1937 verzonden telegram luidend:

„Vervuld van gevoelens van trouw en aanhankelijkheid aan vorstelijk huis bied ik mede namens bevolking van Curaçao Uwer Koninklijke Hoogheid en Uwer Doorluchtige Hoogheid eerbiedige hartelijke gelukwensen aan met Uw huwelijk.

Wouters.

Op de 9e d.a.v. het volgend antwoord ontvangen:

„Gouverneur Curaçao".

„Voor Uwe gelukwensen mede namens bevolking Curaçao betuigen wij U onze hartelijke dank, met grote erkentelijkheid namen wij kennis van het voornemen tot het aanbieden van een wandkleed en daarbij passend ameublement voor Soestdijk. Wij verzoeken U aan bevolking daarvoor onze oprechte dank over te brengen alsmede voor vele bewijzen van medeleven.

Juinana-Bernhard.

Aangereden.

Aan de voet van de oprit van Berg Altena is het 5-jarig jongetje P. door autobus 841 C aangereden, met het gevolg dat het kind een niet ernstig wondje aan de lippen bekwam, welke wond door een dokter is verbonden. Hierna kon het kind met de moeder naar huis. De Politie onderzoekt de zaak.

Huisvredebreuk.

De 54-jarige vrouw L. heeft bij de politie aangifte gedaan dat een man haar woning is binnen gekomen, die op haar vordering deze woning niet wilde verlaten. Een onderzoek wordt ingesteld of deze man zich schuldig heeft gemaakt aan huisvredebreuk.

Ontvreemding.

Door een restauranthouder alhier werd aangifte gedaan, dat hij uit zijn restaurant in de laatste ijd enige voorwrepen vermiste. Tevens bleek dezer dagen enig geld verdwenen. Daar hij vermoedens had tegen een zijner dienstboden, is deze vrouw door de politie gehoord. Zij ontkende echter iets te hebben ontvreemd. Een in haar woning ingesteld onderzoek leverde geen resultaten, waarop de vrouw na verhoor is heen gezonden.

Passagiers die zich op 8 Januari op het SS. „CRIJNSSEN" te Amsterdam met bestemming naar Curaçao hebben ingescheept.

Annie Bisschoff, Annie Vente, Cornelis van Leeuwen, Francois H. Jas, Cornelis Mulder, Maria E. Swier, Bouke A. Reitsma, Gerie Reitsma, Gerda Reitsma, Errit de Jonge, Adriana de Jonge, Hendrik W. de Jonge, Adrianus J. de Jonge, Johannes H. G. Mulders, Gerrit Blok, Cornelia M. Blok, Cornelis Blok, Dirk J. Tilanus, Willem J. van Beveren, Herman Tauber, Abraham van Avan Rij, Andries van Rooyen, Gerrit Blom, Antonius J. Körber.

Vlootbezoek.

Woensdag 27 Januari a.s. wordt des morgens hier verwacht om 9 uur Hr.M.S. Scarborough, een Engelse mijnenveger van de Hastings klas.

Het schip werd gebouwd door Swan, Hunter and Wigham Richardson Ltd. te Wallsend-on-Tyne en liep op 14 Maart 1930 te water.

Tot April 1933 was het in dienst van de West-Indische Vloot, kwam toen bij de Noordzeevloot.

De lengte van het schip is 276 voet en de grootste breedte 34 voet.

De bewapening bestaat uit 4 kanonnen en de bemanning telt 7 officieren en 93 minderen. De huidige Scarborough is het 9e schip van die naam. Het eerste werd gebouwd in 1691.

Op 1 Februari vertrekt het schip weg van Curaçao.

We wensen Etat Major en bemanning een prettig verblijf op Curaçao.

Verder zal Vrijdag 29 van deze maand Curaçao bezocht worden door het 13.000 ton metende Duitse oorlogschip „Schlesien", dat 12 October 1936 Wilhelmshafen verliet om een reis naar Centraal- en Zuid-Amerika te maken.

De Schlesien werd 28 Mei 1906 op de Schichau werf te Danzig te water gelaten. In de grote oorlog nam het deel aan de slag in het Skagerrak. In 1918 werd het echter ingericht als opleidingsschip voor cadetten, waarna het in 1926 echter weer voor de gewone dienst werd herbouwd. Het schip heeft een bewapening van vier 28 cm kanonnen; tien 15 cm, en vier 8.8 cm. Haar maximum snelheid bedraagt 18 mijl per uur.

De bemanning welke uit 802 koppen bestaat, telt 31 officieren en 191 adelborsten. Commandant is kapitein ter Zee Thilo von Seebach, die tijdens de oorlog batterij-commandant was te Tsingtau. De eerste officier is kapitein Helmut Leisner.

20 April zal de Schlesien weer in het vaderland terug zijn.

R. K. PADVINDERSVERENIGING. ST. THARCISIUS-GROEP CURAÇAO.

Voortrekkers van de Studie-patrouille, patrouille-leiders en assistenten, zet je oren open en luistert:

Dinsdag 26 Jan.: Om 5 uur voor jullie bijeenkomst.

Als je onmogelijk kunt komen laat je dat van te voren even weten aan de Groepsleider of de Hop. Dat is een eis van de Wellevendheid, niet meer. Verleden Dinsdag deden we aan soap-carving. (er staat niet **soep**, zetter.) Geduldwerk en uiterst leerzaam.

Verkenners:
Het program voor de vijfde week komt op de gewone plaats hangen. Loop er niet achteloos voorbij. Jullie moeten allemaal groeten hebben van frater Andreas. Hij heeft een schitterende reis gehad. Het is alleen „een beetje koud" in het dierbaar Moederland.

Vergeet de O S L O-afspraak niet.

Je weet waar je terecht kunt.

En wie wordt nu het eerst Eerste Klasser???

Je hebt het toch niet verder verteld van dat uniform???? Het schaamrood staat nog op zijn kaken. Wie zorgt thuis voor een stokken-rek voor zijn patrouille. Het meest origenele wint een prijs.

Hopman D. S.

Cur. Bond Lich. Opvoeding.

Volgens besluit van de laatste Bestuursvergadering zal tijdens het verlof van de Heer Küp het voorzitterschap van de C.B.L.O. worden waargenomen door Dr. W. van Lienden.

DE FILM VAN DE WEEK

Van 22 tot 28 Januari 1937.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Roxy.
Midsummer nights dream.
Dog of Flandre.
The Raimakers

Cinelandia.
Code of the mounted.
Midsummer nigth's dream.
Trial of the Lonesome pine.

Hollywood.
Little Miss Nobody
Grand old Girl.
Hot Tip
Follow the Fleet

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

Roxy.
Break of hearts
Richest Girl in Town

Cinelandia.
Two fisted.
Mary burns Fugitive.
Ship Cafe

Hollywood.
Richest Girl in Town
Ship Cafe.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

De toestand van Z. H. de Paus wordt geleidelijk zwakker.

Kardinaal Pacelli stelde voor een consult met andere geneesheren, hetgeen de Paus weigerde.

Een ogenblik was er in Rome grote opwinding, toen de vlag halfstok gehesen werd. Dit was echter in verband met de 15de sterfdag van Paus Benedictus XV.

Alle schepen die in Nationalistische wateren zich bevinden, zullen door de schepen van Franco worden onderzocht. 7 regeringssschepen zijn naar Ceuta opgebracht.

Een Russisch schip kwam in aanvaring met de Kruiser Jaime I. Het Russisch schip zonk met alle opvarenden.

De laatste berichten melden storm aan de Engelse kust, een schip is vergaan, verschillende zenden noodseinen. Van twee Engelse vliegtuigen gisteren opgestegen, wordt er een vermist.

Thans wordt een spoedig einde verwacht van de Amerikaanse zeeliedenstaking.

Te Chesterfield in Engeland had een mijnexplosie plaats. 4 Mijnwerkers werden gedood.

De staking bij de General Motors dreigt ook over te slaan naar de Chrysler- en Fordfabrieken.

In Mexico stortte een handelsvliegtuig neer. 11 Personen werden gedood.

UIT NEDERLAND.

Uit Krynicka werd bericht ontvangen dat de Prinses en de Prins Maandag aanstaande uit de Poolse wintersportplaats zullen vertrekken en zich naar Iglis zullen begeven, waar de Koningin thans vertoeft. De vorstelijke familie zal vermoedelijk nog enige tijd in Zwitserland blijven.

Te Rotterdam werd bericht ontvangen dat een sportvliegtuig, toebehorende aan de Nationale luchtvaartschool nabij de stad Senlis neergestort is, tengevolge van het breken van een vleugel.

De vier inzittenden werden allen op slag gedood. Volgens een opgave van de directie van de luchtvaartsschool waren het de instructeur Somer, de mechaniciens Hoeven en Maltha, en de leerling-vlieger Tissot, allen Nederlanders.

Volgens de gepubliceerde weekstaat van de Nederlandse bank is de goudvoorraad gedurende de verslagperiode met 50 millioen gestegen. Volgens de omschrijving is dit bedrag ontvangen van het egalisatiefonds.

De Ministers Deckers en Gelissen die een bezoek brachten aan Scandinavië werden benoemd tot Grootkruis Noordster.

De vliegtocht van de Heer De Kok, directeur van de Kon. Pertoleum Maatschappij naar Indie en retour zal waarschijnlijk begin Februari beginnen. De reisduur zal 5 weken uit en thuis zijn.

Te Den Haag overleed op 50-arige leeftijd Mr. Dr. H. H. A. Van Gybland Oosterhoff. De overledene was secretaris van het curatorium van de Indologische faculteit aan de Utrechtse hogeschool en secretaris van de Surinaamse ondernemersraad. Tevens was hij hoofdredacteur van de „Rijkseenheid" en oprichter en vooraanstaande figuur van de Bond voor nationaal herstel.

De K.L.M. heeft thans besloten op de passages naar Oost-Indië twintig procent reductie toe te staan. Door deze reductie wil men overeenkomst bereiken met de tarieven die door de Air France worden berekend. Ook de Imperial Airways zullen de tarieven met twintig procent verlagen.

De directie van de Philips-fabrieken deelde mede dat zij opdracht gekregen heeft om vier omroepzenders voor Brits Indie te vervaardigen.

Te Den Haag verscheen het voorlopige verslag van de rijksbegroting in de Eerste Kamer. Verscheidene leden meenden dat het Kabinet niet geslaagd is in haar politiek van nationaal herstel. Vele leden verklaarden zich niet accoord met de critiek die op het regeringsbeleid wordt uitgeoefend. Verscheidenen spraken hun waardering uit voor de verbeteringen die in de nationale defensie aangebracht worden, doch sommigen konden zich hiermede niet verenigen. Enige leden betreurden het dat men niet eerder tot wijziging van de tariefpolitiek overgegaan is, andere leden daarentegen betoogden dat onder de huidige omstandigheden regelende maatregelen niet kunnen achterwege blijven.

Bij de aanstaande wereldjamboree wordt een enorme belangstelling van de padvinderszijde verwacht. Uit het Britse Rijk komen 8000 jongelieden. Uit Amerika 1000, waarschijnlijk zullen 7000 Hollandse padvinders aan de Jamboree deelnemen en verder kleinere contingenten uit alle delen van de wereld.

Uit Warschau wordt gemeld dat Prins Bernhard aan een jachtpartij op het landgoed van Stradnicky zal deelnemen.

De Maasbode verneemt dat bouw van tunnel opgedragen is aan de Bredase gewapend betonbouw Mij. in combinatie met de firma Christiani Nielssen uit Copenhagen en de Hollands betonbouw Mij. uit Den Haag. De order beloopt ongeveer 14 millioen gulden.

SPORT.

Te Rotterdam werd de voetbalwedstrijd tussen het Nederlandse elftal en de Engelse Vereniging Southend United gespeeld. De Engelse gasten wonnen de match met 3—2. Bas Paauwe verving Andriessen en Peliekaan speelde rechts half.

Over en weer worden kansen gemist. Op een gegeven ogenblik trapt Van Malla niet ver genoeg uit, zodat de bal meteen terugkomt. Jack, de vroeger arsenal-speler, die thans sub-manager van de vereniging is, en voor deze keer meespeelt, vangt de bal op en scoort niet op hoog peil. Neder loopt even later de keeper de bal uit de handen, wanneer die ternauwernood van de doellijn teruggekrabbeld is. Van Malle loopt weer uit en Jack zet de bal voor het doel en schiet in; niettegenstaande protesten wegens offside en outball werd het doelpunt toegekend. Direct daarop maken de Engelsen hun derde doelpunt, dat uit een doelworsteling ontstaat en tegen het einde mist de Hollandse voorhoede enkele prachtkansen. De wedstrijd stond niet op hoog peil. De Nederlandse verdediging was goed en Caldenhoven blonk uit.

Van Heel was afwisselend goed en minder goed. Paauwe kon Andriessen niet doen vergeten. Peliekaan verdedigde goed, doch was zeer slechts in het afgeven.

Direct na de aanvang begon Nederland aan te vallen en na 20 minuten resulteerde deze activiteit in een goal, door Wels gemaakt. Weber werd daarna tengevolge van een armblessure vervangen door de Wilde. De Engelsen geven thans een goede partij te zien, doch het spel wordt te kort gehouden en er zit geen schot.

Na een half uur geeft Heetjans naar Spaendonck door, die onhoudbaar scoort. Het spel gaat nu heen en weer en beide doelen zijn beurtelings in gevaar. Na de de rust wisselen Heetjans en Spaendonck van plaats.

De eerste aanvallen zijn voor Nederland doch worden al spoedig beantwoord door gevaarlijke Engelse aanvallen, waarbij een onbereikbaar schot tegen de bovenlat. Ook het Nederlandse team heeft nu een periode van kort spel.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen
VAN
"De Curaçaose Voetbalbond."

STAND DER KNOCK-OUT WEDSTRIJDEN „MADURO-BEKER".

Zondag 17 Januari 1937.

Be Quick	1
Jong Curaçao	0
Feijenoord	1
M.Y.O.B.	0
P.S.V.	0
Hollandia	1
Atletico	1
D.D.V.O.	0
Asiento	
Hercules	
gewonnen door Hercules met penalties	
Scherpenheuvel	0
Transvaal	1
Be Quick	
Feijenoord	
gewonnen door Be Quick met penalties	
Atletico	1
Hollandia	0
Hercules	0
Transvaal	2

Dinsdag 19 Januari 1937.

Volharding	0
Jong Holland	1

Woensdag 20 Januari 1937.

R.C.C.	1
S.U.B.T.	0

MUNDO NOBO

Vrijdag 22 Januari

5 — 5.30 n.m.

R.C.C.) L
Jong Holland)

MUNDO NOBO

Semi-finale

Zondag 24 Januari.

9 — 9.30 v.m.

Transvaal) M
Be Quick)

9.40 — 10.10 v.m.

Atletico) N
Winnaar L)

FINALE

4.30 — 5.35 n.m.

Winnaar M) finale
Winnaar N)

Het ligt in de bedoeling de verliezers van de wedstrijden M en N om 10.20 v.m. een derde wedstrijd te laten spelen om de derde prijs; de verenigingen worden verzocht hiermede rekening te willen houden.

De scheidrechters die aan deze wedstrijden hebben deelgenomen, worden verzocht bij de prijs-uitreiking op Zondag-middag aanwezig te willen zijn.

COMPETITIE-WERSTRIJD.

Zondag 31 Januari 1937.

MUNDO NOBO:

Jong Holland 1
Hercules 1

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, **de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.**

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoording der Redactie.)

De verslaggever van de B. & N. over de competitiewedstrijd van Zondag ll.

Het is niet onze gewoonte om critiek uit te oefenen op stukken over voetbalaangelegenheden van welke strekking ook. Het verslag echter in de B. & N. over de wedstrijd „Jong-Holland"-„S.U.B.T." van Zondag ll. is dusdanig doortrokken van hatelijk- en onjuistheden en getuigt van zulk een partijdigheid dat wij ons werkelijk afvragen of door schrijver bij de beoordeling rekening is gehouden met recht en billijkheid. Het bespiedend oog van den criticus behoort o.i. de fouten van beide partijen op te merken en het ruikt naar een speciale voorliefde tot een zekere persoon en/of club wanneer uitsluitend de fouten van de ene partij worden aangehaald en die der tegenpartij niet worden vermeld of opzettelijk worden verzwegen, hetgeen in iedere rechtgeaarde sportredacteur zeer te laken is. Critiek dient opbouwend te zijn en dientengevolge algemeen, zo niet, dan leidt zij tot verbittering van de ene partij, terwijl bij de andere partij de indruk wordt gevestigd dat het zo in orde is. Wij willen het verslag even in het kort analyseren.

„...de goede indruk verstoord doordat spelers van „S.U.B.T." ruw optraden, hoewel de scheidsrechter het niet nodig vond om penalty's toe te kennen".

Worden er zo maar penalties toegekend? Weet schrijver niet dat slechts overtredingen van regel 9 door de verdedigende partij begaan in het strafschopgebied penalties (strafschoppen) tengevolge hebben? Kent schrijver het verschil tussen ruw en gevaarlijk spel? Weet hij hoe een en ander reglementair gestraft wordt? Was de scheidsrechter wederom zó tegen „J.H." dat hij „S.U.B.T." maar liet begaan? Zelfs iemand die deze wedstrijd niet heeft bijgewoond kan zulks niet geloven.

„De toss werd gewonnen door S.U.B.T."

Pardon, de toss werd door „J.H." gewonnen.

„S.U.B.T." gedraagt zich dan niet geheel behoorlijk en enkele spelers ontzien zich niet hun tegenstanders met de handen vast te houden".

Is dit weer niet al te sterk overdreven? Door de gladheid van het terrein kon het natuurlijk voorkomen dat er af en toe voor eigen veiligheid van de handen gebruik werd gemaakt, maar was dit weer uitsluitend van de kant van „S.U.B.T."?

„...Ramirez wederom een aanval op doel, waarbij „S.U.B.T." wederom eenige staaltjes van zij het dan niet ruw, toch in ieder geval bedenkelijk forsch spel geeft te zien."

Is het soms niet vermeldenswaard dat bij de aanval die vlak daarop door „S.U.B.T." werd ondernomen Bosch, in het strafschopgebied door den J.H.-rechtshalf van achteren en op alles behalve geoorloofde wijze van de bal werd weggewerkt? Was dit nu geen geval dat met „Penalty" gestraft had moeten worden?

„...en de strijd zou geheel af geweest zijn als „S.U.B.T." tenslotte niet nog een paar staaltjes van zoogenaamd forsch spel had laten zien, die niet door de beugel kunnen."

Is het schrijver soms ontgaan hoe de linksbinnen van „J.H." b.v. de achterspelers van de tegenpartij bewerkte als zij opsprongen om hoge ballen te verwerken? Een leek valt die geraffineerde truc niet op; die hiervan enige notie heeft, wél.

Neen, gezonde critiek is anders, de ene partij hekelen om bijval te vinden bij de meerderheid „is not very gentlemanlike". Denk aan het spreekwoord waarin sprake is van „zee" en „beste weg".

Tenslotte willen wij hieraan nog toevoegen dat het voetbalspel een sport is voor stevige, gezonde jongens, en niet voor kruidje-roer-me-nieten en zwakkelingen.

Rechtbuiten c.s.



CHAPLIN GAAT IN RUSLAND FILMEN. De beroemde Charlie Chaplin die op het ogenblik bezig is te onderhandelen met de Russische Film Industrie om daar een film te spelen, wordt hier boven getoond met zijn „leading lady" Paulette Goddard in de Californische zon.

Sovjet-Rusland en ... Charlie Chaplin.

Dit jaar wordt het twintigjarige bestaan van de Sovjet-Republiek gevierd.

Daartegen zouden de Russen wel met een grootse reeks films willen klaar zijn, Maar... er is een grote maar, of liever, er zijn er verschillende.

Sedert de komst van de klankfilm hebben de meesters van de Russenfim, Eisenstein, Dovjenko en Poedovkin, eigenlijk geen werk van grote waarde meer geleverd. Dziga Vertov heeft zijn DRIE LIEDEREN OVER LENIN hoofdzakelijk uit oud materiaal samengesteld. Niccolaï Ekk, een der weinige superieure klankfilmers uit Rusland, zit nu al drie jaar te werken aan één film, die telkens en telkens opnieuw wordt aangekondigd.

Door de Russische bladen wordt de schuld op de ellendige inrichting en het **slechte beheer van de studio's geworpen. De grote filmstad in de Krim is nog al**tijd ver van klaar. De studio's te Minsk en te Bakoe zijn ook nog niet in gebruik. De Sovjet-propagandisten in 't buitenland bluffen er mee, dat hun cineasten niet verplicht zijn binnen een gestelde datum af te leveren. De Sovjet-kranten in 't binnenland echter jammeren, dat de nutteloze tijdverspilling, door gebrek aan technische hulpmiddelen veroorzaakt, de Russische film in de grond zal boren.

Men heeft het met buitenlanders geprobeerd. De Hongaarse communist Bela Balasj, die indertijd aan de revolutie van Bela Kun deelnam en later in Duitsland belandde, waar zijn theoretische geschriften over de film meer bijval hadden dan zijn filmproeven werd als leraar aan de filmuniversiteit te Moskou aangesteld. Nu is hij met 2 films voor den dag gekomen. KARL BRUNNER vertelt over de ondergrondse Sovjet-actie in het nationaal socialistische Duitsland. INTERNATIONALISTEN is een schets van de samenwerking tussen Duitse krijgsgevangenen en Russische revolutionnairen in 1917 — echte jubileumfilm dus. Nummer drie van Balasj, een film over Mozart, zal een schril beeld geven van de manier, waarop de kunstenaar in de kapitalistische landen behandeld wordt...

Gustav Wangenheim is een Duitser, die tot cineast werd verheven door de mannen van Moscou, draaide reeds een eerste film VECHTERS, helemaal in 't Duits (waarschijnlijk met de bedoeling ze in Berlijn te vertonen, in galapremière voor de Führer en Dr. Goebbels!) Zijn tweede film zal ook in 't Duits zijn, en de revolutionnaire beweging in 't jaar 1848 als thema hebben.

We weten niet of die films van beter gehalte zijn dan de vorige producten van buitenlanders in Rusland. DE VISSERS VAN SANTA BABARA, door Piscator, was een jammerlijk-mislukte proeve, en KOMSOMOL, van Joris Ivens, de vervelendste film, die ooit in Rusland werd voortgebracht. Tot vóór een paar jaren hadden de Sovjets werkelijk geen geluk met hun buitenlandse helpers.

Toch schijnen ze, zoals uit het bovenstaande blijkt niet bang te zijn voor een vernieuwing van het experiment. En zelfs wordt verteld, dat ze beroep zouden doen op niemand minder dan... Charlie Chaplin.

Het kan een loos gerucht zijn, maar het doet hardnekkig de ronde in Hollywood. En wij zouden het niet eens zo verwonderlijk vinden.

Verleden jaar, vooraleer hij zijn MODERNE TIJDEN voltooide, kreeg Chaplin in zijn studio het bezoek van een Russische filmgroep, onder leiding van Sjoemiatsky. Ook Ermler en Nielsen waren er bij. Klaarblijkelijk kwamen die heren eens kijken of er in Amerika een geschikte bodem bestond voor de communistische propaganda door de film. Want intussen is Ivens reeds het land rondgereisd met een paar opruiende documentaires en heeft onderhandelingen aangeknoopt om in Hollywood een film te draaien naar scenario van John dos Passos. Bij Chaplin werd aan de Russen de onvoltooide satirische film vertoond, en naderhand kwam een artikel, dat in talloze bladen werd overgedrukt, bevestigen dat de cineast lange discussies had gevoerd met de Russen over de inhoud van zijn werk en zelfs een paar fragmenten naar hun aanwijzingen had veranderd.

Het is voor niemand een geheim, dat Chaplin, al is hij vele keren millionnair en deelt hij van zijn overvloed bitterweinig mee aan zijn noodlijdende broeders, sterke sympathieën koestert voor Sovjet-Rusland Volgens een Frans journalist bezit hij een der compleetste **marxistische bibliotheken van Hollywood. — Het is een ironisch geval, dat** een grootkapitalist zoals hij, steeds de partij van de arme verschoppeling in zijn films opneemt, en dat een verheerlijker van de anti-sociale poëzie zoals hij, tevens sympathie koestert voor het land, waar men met alle middelen de rationalisatie en het kuddeleven wil doorvoeren, niet alleen bij het werk, maar ook bij het vermaak, de ontspanning, de geestelijke vorming en de kinderopvoeding. Zoals de Fransen zeggen: **La coeur a des raisons que la raison ne connait pas** — het hart gehoorzaamt niet aan de rede.

Intussen moet Chaplin, bij contract, nog twee films afleveren in Hollywood. In de eerste zal hij zeker niet meespelen. Het is een klankfilm met Paulette Goddard. Enerzijds wordt verteld, dat ze de rol zou vertolken van een Europese die op Bali belandt en er allerlei interessante gebruiken en gewoonten leert kennen (Paulette vertelde zelf tijdens een persdiner, dat Chaplin ginder op Bali prachtige opnamen had gemaakt.) Anderzijds verklaart men, dat het thema streng geheim wordt gehouden, en alleen de werkwijze bekend gemaakt wordt: Chaplin zou zijn personages voor een stel gordijnen laten spelen, de opnamen maken en de film voorlopig monteren om de spelers in staat te stellen aldus hun eigen fouten en tekortkomingen te ontdekkingen. Naderhand pas zou de film tegen de gewenste achtergrond worden gedraaid.

De tweede film, die Chaplin op het touw heeft, ontleent haar thema aan de roman REGENCY, van D. L. Murray. Het draaiboek wordt door een beroepsscenarist, Bodley, geschreven. Nooit kwam zulks voor in Chaplin's hele loopbaan als cineast. — Uit laatstgenoemde geval leidt men dan ook af, dat zijn Hollywood-films niet zo erg meer interesseren.

In 't voorjaar verwacht men zijn vertrek naar de Sovjet-Russische filmstad, waar hij weer terug zijn brede broek en zijn overzetters zou aantrekken, en met zijn welbekende glimlach en een bedeesde greep naar zijn hoedje de wonderen en weldaden van het Sovjetregiem zou verheerlijken. Misschien draagt hij, in plaats van 't welbekend rietje, voortaan wel een sikkel en een hamer.

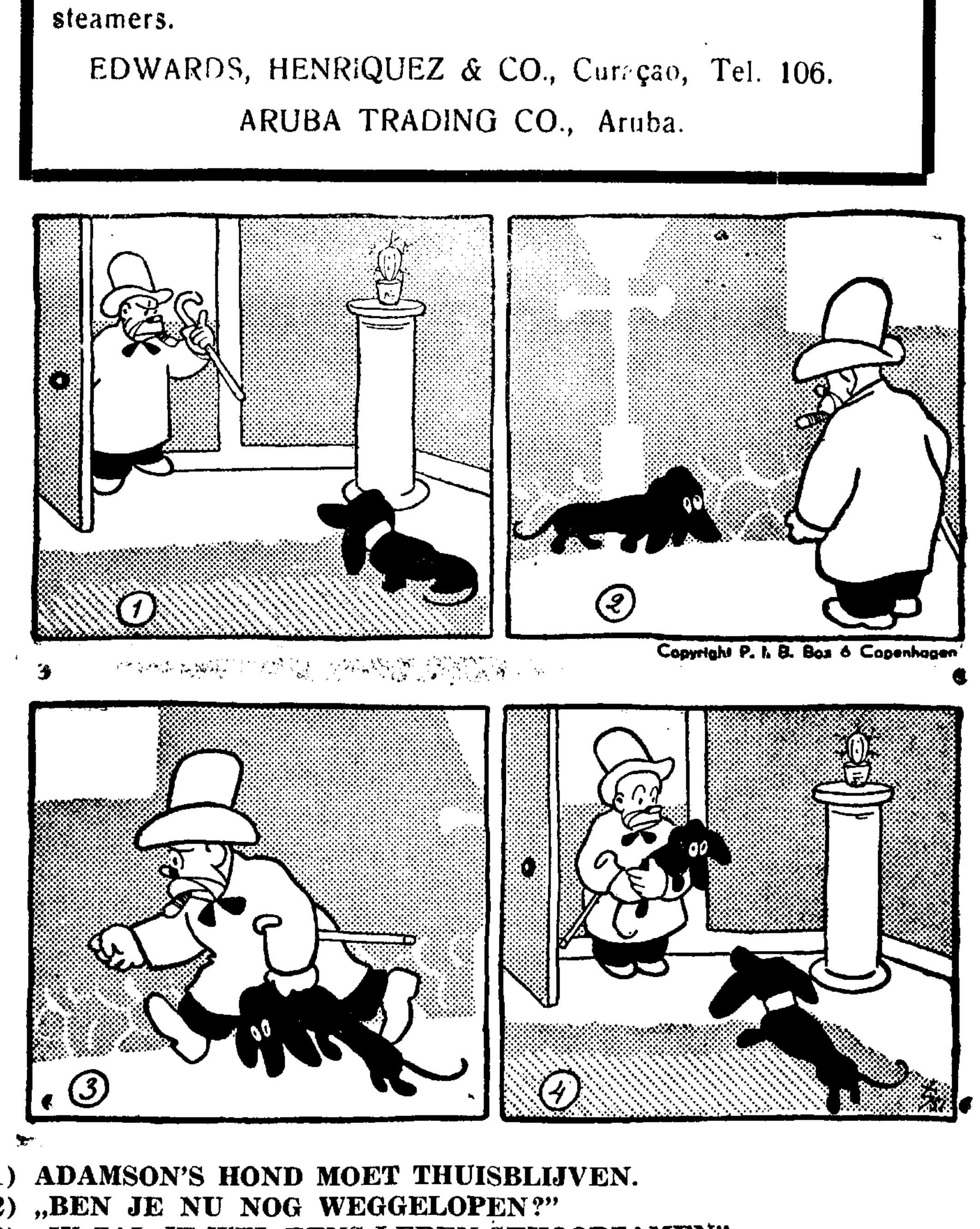
We wachten het af.

Het hemels metaal.

Vele meteoorstenen, die uit het wereldruim naar beneden storten, bevatten ijzer in bijna zuivere vorm. Dat wisten reeds de oude Egyptenaren en zij noemden het ijzer daarom bij voorkeur het „hemels metaal". In Cappadocia, aan de Zwarte Zee, vond men onlangs bij een opgraving een zeldzaam overblijfsel uit de Oude Tijd. Het was een grote aarden vaas, die met beschreven tafels gevuld was. Op een van die tafels stond nog een bestelling voor een leverantie van ijzer, welke door een Babylonische firma was gericht aan een man, die in deze streek woonde.

Aankomst en vertrek der schepen van 23-27 Jan. 1937

23	Eng.	Ruahine	Panama	Londen
24	Eng.	Akaroa	Jamaica	Southampton
25	Amerik.	Caracas	Pto. Cabello	La Guaira
25	Amerik.	Tachira	Maracaibo	Maracaibo
25	Ned.	Libertador	M'caibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
26	Ned.	Boskoop	Cristobal	Liverpool
26	Ned.	Baralt	Bonaire	Bonaire
27	Ned.	Atlas	Haiti	Sto. Domingo
27	Ned.	Midas	Sto. Domingo	Haiti
27	Duitsch	Patricia	Pto. Colombia	Pto. Cabello
27	Ned.	Luna	Pto. Cabello	Aruba, Maracaibo
27	Ned.	Crijnssen	Pto. Cabello	Pto. Colombia.



1) ADAMSON'S HOND MOET THUISBLIJVEN.
2) „BEN JE NU NOG WEGGELOPEN?"
3) „IK ZAL JE WEL EENS LEREN GEHOORZAMEN".
4) !!!!????

AMIGOE DI CURAÇAO

TWEEDE BLAD 23 JANUARI 1936

Onze onmenselijke beschaving.

Bij sommige gelegenheden hoort het er zo bij, dat er redevoeringen worden afgestoken: alhoewel er heel veel gelegenheden zijn, dat het niet behoort en het toch ook gedaan wordt.

En van deze redevoeringen zijn er zeer vele die beter achterwege gelaten kunnen worden, hoewel de spreker bijna immer van zich zelf meent, het juiste woord op de juiste plaats gesproken te hebben.

Vooral als men wat te zeggen meent in het Spaans: de woorden cultuur, beschaving en vooruitgang zijn dan niet van de lucht.

En uit iedere zin, uit ieder woord blijkt dan, dat men niet de minste notie, het minste begrip heeft van ware cultuur, beschaving of vooruitgang.

Geen wonder dat het volk zo spreekt, wanneer de Amerikaanse Doctor Alexis Carrel onlangs in zijn fameuze boek „De onbekende Mensch" moest constateren, dat „geleerden, die tevens denkers zijn", meer en meer zeldzaam zijn geworden.

Vreemd staan zij schier allen tegenover de grote levensvraag, de bestemming van de mens. Men kan onder hen drie typen onderscheiden: de berustenden, gelijk Louis Pasteur in die zin antwoordde aan hen, die hem de bedoeling van zijn biologische onderzoekingen vroegen in verband met het hogere bestaan van de mens; voorts de zoekers, die te vroeg conclusies trekken uit ervaring en niet uit de wetenschap, en ten slotte een derde categorie, wo ook dr. Carrel willen rekenen, n.l. de werkers en zoekers die lineair werken en ten slotte belanden in het parallel van de oude conclusies over 's mensen doel. Ook Carrel ontdekte de Tien Geboden in sociale zin en keerde bijna terug tot de waarheid.

De wetenschap, aldus ontvouwt Carrel het in zijn boek, heeft de mens als studie-object genomen en hem ontleed en wel zo volkomen ontleed dat er volgens haar niets meer te ontleden overblijft. Daarbij hebben zij natuurlijk de ziel niet kunnen ontdekken en dus... bestaat die niet. De mens is dan ook alleen maar interessant voor zover men hem onder het bereik van de zintuigen kan brengen. En ideeën, gedachten, liefde, solidariteit, schoonheid, offerzin, naastenliefde, vrees voor het onbekende en oneindige, gebed, extase, kortom alles wat maar abstract is, zijn volgens de moderne wetenschap uiteindelijk secreties van de hersencellen en het centrale zenuwstelsel, niet meer dan dat.

De physica en de chemie hebben alles organisch verklaard. Kortom alles is materie. En men zoekt steeds voort, maar „terwijl de haver groeit, sterft het paard".

Evenals vroeger de Joden loopt ook de moderne kuddemens achter zijn moderne profeten aan, die de „lichtende" wolk der moderne wetenschap voor hem hoog houden!

Carrel spreekt over en tot Amerika en hij vraagt dan aan de geleerden om ontheffing van smart en lijden en uitstel van de dood.

De geleerden antwoorden: wij zullen dat punt voor punt verwezenlijken en aan uw verlangens voldoen. De cholera en de pest, de hondsdolheid en de pokken en nog meer ziekten heeft de wetenschap reeds grotendeels of ten dele bedwongen (de griep kwam er wel voor in de plaats, maar die is nog niet bestudeerd blijkbaar) de antisepcis redde velen die anders bezweken zouden zijn; het methodisch hygiënisch leven behield velen die anders vroeger zouden zijn gestorven. Maar daartegenover vermeerderden de zwakken en minderwaardigen en dit plantte zich voort in de generaties. De moderne mens vroeg om bevrijding van deze uitwassen en er ontstond de eugenitiek en de sterilisatie. Wat men aan de ene kant won, sneed men aan de andere kant weer af. Dat is de moderne vooruitgang. De moderne mens wil verlenging van zijn leven en de statistiek (een der middelen om het best te liegen, volgens Mark Twain), bewijst, dat de gemiddelde levensduur van de mens verlengd zou zijn. Carrel ontzenuwt dit in zijn boek door de ondeugdelijkheid van de statistiek te bewijzen.

Wel is er een nieuwe ziekte ontstaan, dank zij de moderne wetenschap. De moderne mens, waarvan Carrel in zijn boek een rake, lugubere beschrijving geeft, lijdt vaak aan de degeneratie-ziekte. Men versnelde het levensrythme, doch het leven laat niet met zich spotten en waar de natuur dertig jaar eist voor de volledige ontwikkeling van de hersencellen en -vermogens, heeft ook de moderne mens het recht niet dit proces te verhaasten; de gevolgen zijn falikant. De mens is geen stuk staal, geen machine die men zo maar op hoger toerental kan laten lopen. Onschendbaar zijn de natuurwetten.

Doch niet alleen is de moderne mens vermaterialiseerd, doch ook nog geïndividualiseerd. Het gezin, de familie vormt de molecule en het is een axioma, dat men ook in de natuurwetenschap niet verder moet gaan in het ontleden van de molecule; het atoom op zich zelf kan niets, doch slechts in vereniging met andere atomen, tot molecule heeft het bestaansrecht en -mogelijkheid. Zo ook in de sociale orde; ontbindt men het gezin, dan vervalt de maatschappij noodzakelijkerwijs in het meest grove egoïsme. Men ziet dan met grote verwondering en niet begrijpend op naar het Kruis en het Offer. Het grote kwaad van onze tijd, de degeneratie van de vrouw en de ontbinding van de huwelijksmoraal, zijn er gevolg van.

We zouden hier uitvoerig kunnen wijzen op de practijk in de sovjetrepubliek, waar God en godsgedachte is weggewerkt en waar men de huwelijkscode opstelde tegen alle natuurwetten in. Na twintig jaar practijk is men gedwongen tot de natuurwetten terug te keren, of die althans te tolereren en tegen zich zelf te beschermen.

Carrel is optimistisch ten opzichte van de toekomst van de mens en wil dat een resolute minderheid hier het werk begint tot herleving en gezondmaking.

Dit idee van Carrel is echter verre van nieuw.

Bijna 2000 jaar geleden was er ook een minderheid van niet meer dan twaalf mannen met een Paulus als toegevoegde, die de strijd tegen een door en door corrupte maatschappij aanbonden.

Anderhalve eeuw later was die maatschappij in de grond hervormd en heerlijk bloeide later de hernieuwde wereld onder het licht van Christus.

Die minderheid is er nog, ook in onze dagen, want de waarheid die Christus is, blijft toch ten slotte de grondslag van het leven. Alleen het Christendom kan genezing brengen.

De Militaire Opvoeding in verschillende Landen.

SOMMIGE LANDEN HEBBEN EEN VERPLICHTE MILITAIRE VOOROPLEIDING VOOR DE JONGENS.

REEDS VAN JONGS AF AAN WORDT HET VERDEDIGEN VAN HET VADERLAND DE JONGEN BIJGEBRACHT.

Ook vrouwen ontvangen schietonderricht.

Korte tijd geleden schreef een Engelsman in een Duitse courant over de militaire opvoeding der jeugd. Hij beweerde, dat de jeugd in Engeland nooit voor de krijgsdienst zal worden opgeleid.

Hoe is het echter in werkelijkheid? Een groot deel van de Engelse jeugd neemt tegenwoordig vrijwillig deel aan de voorbereiding voor de latere militaire dienst.

Het gehele schoolsysteem in Engeland is gegrondvest op de militairistische opvoeding der jeugd. De jongens van de volksscholen sluiten zich aan bij de padvinderij, bij andere jongeliedenverenigingen of bij een of ander kerkelijke jeugdbond, die allemaal „leren schieten" in hun programma hebben opgenomen.

Twee door de staat erkende organisaties zijn speciaal in het leven geroepen, ten eerste het cadettencorps voor de jongens van de middelbare scholen, dan de opleidingsscholen voor officieren, waar de scholieren van de grote internaten en de studenten toe behoren.

Beide organisaties zijn niet alleen door de staat erkend, doch zij openen het uitzicht op een militaire loopbaan en het onderwijs der leerlingen heeft dan ook door militairen plaats.

Voor het cadettencorps zijn meestal actieve militairen de instructeurs; het doel is: de voorbereiding van de jongelieden voor onderofficier. In de cursus tot opleiding voor officier krijgen de jongens les van officieren. Het examen dat aan het einde van de cursus wordt afgenomen, geeft na een korte actieve diensttijd recht op benoeming tot officier, hetzij in actieve dienst, hetzij bij de reserve.

De leerlingen dragen uniformen, zij exerceren en marcheren onder commando van sergeants, zij maken ieder jaar kampementen mee en houden oefeningen met verschillende onderafdelingen van het leger. Bovendien krijgen zij onderricht in de bediening van speciale wapenen, zoals machinegeweren en tanks.

Ook in Frankrijk bestaat nog geen eenheid in de militaire opleiding der jeugd. Wel heeft de regering op verschillende manieren invloed op de jeugdorganisatie, waarvoor tegenwoordig vrijwillig een militaire opleiding wordt gegeven.

Het doel hiervan is om in geval van oorlog zo spoedig mogelijk te kunnen beschikken over reserves, die reeds een vooropleiding hebben genoten.

Op zes-jarige leeftijd begint de lichamelijke training reeds op school zowel als in de bestaande jeugdverenigingen waar door turn- en sportleraren, maar ook door militaire leraren getraind wordt. Deze opleiding duurt meestal tot het zestiende levensjaar en zij is gericht op het bijbrengen van militaire bekwaamheden. Dat bewijst trouwens ook het controleboek, dat over iedere deelnemer wordt bijgehouden.

Na de lichamelijke ontwikkeling volgt voor jongens van zestien jaar af de voorbereiding voor de militaire dienst, terwijl de msisjes door bijzonder cursussen voor Eerste Hulp bij Ongelukken en vooral ook op landbouwgebied worden ontwikkeld.

De jeugd doorloopt tot zijn 20e jaar drie groepen. In de eerste groep wordt haar zóveel militaire kennis bijgebracht, dat bij de recruten dadelijk met de geschutsopleiding kan worden begonnen, dat wil zeggen, zij leren niet slechts de militaire reglementen, maar ook het gebruik van handwapenen.

De opgave voor de tweede groep is de opleiding tot de kennis van speciale wapenen het schieten, handgranatenwerpen, en de lichtseindienst, met het doel, de deelnemers, na een korte actieve diensttijd in het leger tot onderofficier te kunnen bevorderen. In deze groep worden de jongens reeds met het machinegeweer, de granatenwerper, de tanks en het vliegtuig vertrouwd gemaakt.

Het doel van de derde groep is tenslotte de opleiding van reserve-officieren. Het is onnodig te zeggen, dat de opleiding door de staat en de weermacht gecontroleerd wordt, en dat de opleiding in hoofdzaak door onderofficieren in actieve dienst plaats heeft.

In Italië is de militaire voor-opleiding wet. Door de „Lex Mussolini" van najaar 1934 wordt de Italiaanse jeugd zonder pardon voor de militaire opleiding opgeëist. Van zijn zesde jaar af moeten alle jongens lid zijn van de groot jeugdorganisatie „Opera nazionale Balilla."

In de groep der jongsten, de „Kinderen van de Wolvin", worden de 6- tot 8-jarigen lichamelijk getraind. Van acht tot veertien jaar horen de knapen bij de eigenlijke Balilla, waar de opleiding geheel op militaire grondslag gebaseerd is. Zijn de jongens 14 jaar, dan gaan ze over naar de Avanguardia, waar de systematische militaire voor-opleiding door militairen en actieve officieren geschiedt, de jongens leren het geweer hanteren en oefenen op het exercitie-veld en op het land. Reeds hier begint de selectie voor de toekomstige officieren en onderofficieren.

Op achttienjarige leeftijd volgt dan de overgang naar de Organisatie der Jong-Fascisten, waar de militaire opleiding wordt voorgezet en onverdeeld naar de verschillende wapens.

Evenals in Engeland, Frankrijk en Italië begint in Sovjet-Rusland de lichamelijke training onder sterk militairistische inslag reeds op school, en zij wordt voortgezet in stelselmatige leergangen tot de leeftijd van 19 jaar.

Ten dele heeft dit plaats in de communistische jeugdorganisaties, ten dele ook in de bijzondere organisaties, zij staan echter altijd onder staats- en militair toezicht.

De opleiding betreft niet alleen de lichamelijke opvoeding, doch volgens iedere leeftijd apart ook, het leren gebruiken van wapens van verschillende soorten, van het eenvoudige geweer af tot het grote geschut toe.

In de jaarlijkse kampementen van verscheidene weken worden de jongens practisch opgeleid voor het gevecht, terwijl de leerlingen van hogere scholen in bijzondere cursussen tot onderofficieren en officieren worden opgeleid en getraind.

In Sovjet Rusland is de deelneming aan de militaire voorpleiding gedwongen. Zij omvat — tot onderscheid van alle andere in Europa — niet slechts de mannelijke, maar ook de vrouwelijke jeugd.

In Polen is de lichamelijke ontwikkeling en de militairistische opleiding van de jeugd wettelijk geregeld. Voor de jeugd, die de school verlaten heeft, vinden ieder jaar militaire kampementen plaats. Aan de hoge scholen en universiteiten bestaan cursussen voor de voorbereiding tot reserve-officier.

In Tsjecho-Slowakije hebben de Sokols en andere jeugd-organisaties de militaire leiding op zich genomen. Hier worden de jongens geoefend in marcheren, schieten en velddienstoefeningen; hier en daar krijgen de jongens zelfs paardrijles in aansluiting met het leger.

In Roemenië heeft men een wettelijke regeling voor de militaire opleiding buiten het legerverband. Door het ministerie van oorlog worden daarvoor zestie dagen per jaar aangewezen.

In Turkije is in alle volks- en hogere scholen militair onderricht als verplicht vak ingevoerd. Het onderricht omvat theoretisch en practisch onderwijs en sluit tevens in kennis der gifgassen en het gebruik maken van lucht-afweergeschut.

Geen enkele leerling kan naar een hogere klas worden bevorderd, wanneer de vorderingen in dit vak onvoldoende blijken te zijn.



WETENSWAARDIGHEDEN.

Schrijven.

Voor ons is papier en inkt een soort van levensbehoefte geworden en we kunnen ons haast niet indenken dat het niet altijd zo geweest is. De Babyloniërs schreven brieven met een spijker in kleitabletten, een soort ongebakken tegeltjes, die zelfs van de ene stad naar de andere verzonden werden. Van deze zeer „gewichtige" brieven zijn er nog heel wat over. Koningen lieten de verhalen van hun oorlogen en overwinningen op de muren van hun paleis krassen, bij wijze van behang, met tekeningen erbij. Egyptenaren vonden er een genoegen in, grote geschiedenissen te beitelen in rotswanden.

Het schrijfmateriaal van deze volkeren was dus niet bepaald gemakkelijk te hanteren en nog al omvangrijk. Men zocht naar handiger en lichter materiaal en vond het papyrus. De papyrusplant is driekantige bies, die tegenwoordig alleen nog maar in tropische landen aangetroffen wordt. In oude tijden kwam het echter veel voor in Egypte, aan de mond van de Nijl.

Het papyrus werd aan dunne repen gesneden, die naast elkaar werden gelegd; daar kwam dwars overheen nog zo'n laag. Deze dubbele laag werd met warm water begoten, geperst en daarna in rechthoekige stukken gesneden. Soms werden twintig of meer van die stukken aan elkaar gelijmd, opgerold om een stok en het boek was klaar. Om het nog geschuurd met puimsteen en om het nog geschuurd met puimsteen en om het langer te kunnen bewaren, in bussen bewaard. Deze papyrusrollen vormden inderdaad een vrij duurzaam schrijfmateriaal.

Later werd het verdrongen door fijne dierenhuiden (van schaap, kalf en geit), dat, na bewerking de naam droeg van perkament (naar de stad Pergamum), en vrijwel tot de kloosters beperkt bleef. Dit perkament bleef eeuwen in de mode, alhoewel elders reeds lang het papier bestond, dat met papyrus niets anders gemeen heeft als de naam. De Chinezen schreven al eeuwen op plantaardige weefsels en linten, toen ongeveer 100 na Christus minister Tsai-Lun de ontdekking deed, dat ook een pap van plantaardige vezels tot een samenhangend vel kon geperst en gestreken worden. Door bewerking met plantenzuren en glazuring met een gummi-achtig plantensap, was het papier zelfs uitstekend glad, terwijl de duurzaamheid niets te wensen overliet. Er zijn nog van die papieren, die meer dan vijftien honderd jaar oud zijn.

De Arabieren leerden deze bewerking van krijgsgevangen Chinezen en later leerden de Italianen het weer van de Arabieren.

In de zeventiende en achttiende eeuw trad vooral Holland op als papierfabrikant. Grondstof was bijna uitsluitend lompen.

De beste kwaliteiten van tegenwoordig zijn nog steeds „Linnenpapier". Deze grondstof bleek echter langzamerhand onvoldoende voor de enorme vraag naar papier en men vond goedkopere stoffen als stroo, houtslijp en dergelijke.

Op papyrus, perkament en papier tekende men de lettertekens met een kleurstof, of om het eenvoudiger te zeggen: men schreef erop met inkt. Het griffen der oude Babyloniërs en Egyptenaren is echter nooit helemaal van de baan geraakt.

De Romeinen griften op wastabletten, dat waren dunne plankjes, met was bestreken, waarop men de letters kraste met een ijzeren griffel, die aan het boveneinde plat was, om daarmee later de letters weer te kunnen uitstrijken.

In plaats daarvan gebruiken wij leien, zo genoemd naar de stof waarvan ze gemaakt zijn, waarop we schrijven met een griffel van hetzelfde of een aanverwant materiaal. Schoolborden zijn slechts bij uitzondering van lei; meestal zijn ze van hout dat met een bizondere, doffe, zwarte verfsoort bedekt is.

Later schreef men op papier ook met grafietstiften, die wij potloden noemen. Voor de uitvinding van de grafietstiften, gebruikte men staafjes van twee delen lood en een deel tin: de echte loodstiften (leadpencil, Bleistift). Het tegenwoordige potlood heeft niets met lood te maken. Het bestaat uit grafiet met een geringe bijmenging van een leemsoort om de hardheid van de schrijfstift te regelen. Deze bijmenging is een uitvinding van de Fransman Conté. (1795). Bekend zijn ook de naar deze man genoemde Conté-staafjes, waar tekenaars graag mee werken.

L.

BUITENLAND.

Ridderorden voor „verdienstelijke Godlozen".

Het te Warschau verschijnende blad „Slowo" van 13 December j.l. bevatte o.m. het volgende bericht, dat de Centrale Raad van de „Bond der strijdende Godlozen" te Moskou voor haar leden, die zich op bijzondere wijze in de strijd tegen de godsdienst hebben onderscheiden een ridderorde heeft ontworpen in de vorm van een vijfhoekige ster, die tot opschrift draagt „Godsdienst is opium voor het volk."

SOMBERE CIJFERS.

Als het heidendom triumfeert.

Uit de jongste cijfers die in Japan over het aantal zelfmoorden werden gepubliceerd, blijkt dat in de afgelopen jaren van 1931 tot 1935 niet minder dan 15.633 personen op misdadige wijze een eind aan hun leven maakten. Voor ieder afzonderlijk geval heeft men getracht na te gaan, om welke redenen deze aanslag tegen het eigen leven werd gepleegd.

In 3299 gevallen werd aangenomen dat de grote ellende de slachtoffers in de dood gedreven had; 1651 gevallen vonden hun oorzaak in een ongelukkige liefde en het is heel merkwaardig dat meer als 500 verloofde paren een einde aan hun leven maakten; 1325 gevallen vinden haar oorsprong in onenigheid in de familie; 1085 gevallen moeten als wanhoopsdaad beschouwd worden, terwijl 766 gevallen van zelfmoord aan langdurige werkeloosheid toegeschreven moet worden.

Vooral onder de jeugd en bij het opgroeiende geslacht is het aantal zelfmoorden geweldig toegenomen; 66 procent der slachtoffers treffen we aan in de leeftijd van 16 tot 30 jaar.

Reeds van oudsher trachtten zelfmoordenaars in Japan een einde aan hun leven te maken, door in de krater van de vuurspuwende berg Mihara op het eiland Oshima te springen terwijl ook de schilderachtig gelegen watervallen van Kevron in de nabijheid van Nikkon een grote aantrekkingskracht op zelfmoordenaars schijnt uit te oefenen.

Het aantal zelfmoordenaars dat in de krater van de Mihara sprong, was zo talrijk geworden dat de Scheepvaartmaatschappijen de passagiers dwongen om een retourbillet te nemen. Later is gebleken, dat ook deze maatregel de personen die voornemens waren zelfmoord te plegen, niet van hun rampzalig besluit vermocht terug te houden.

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. **Preek.**
7 v.m. H. Mis.
Iedere Woensdagavond 7 uur **Jongens**congregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (**kindermis**, niet voor volwassenen)
8.30 v.m. **Hoogmis.**
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur **Jongens**congregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
9 v.m. **Hoogmis.**
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur **Jongens**congregatie met Holl. Preek.

Isla kerk Asiento:

5 v.m. H. Mis.
8.15 v.m. Hoogmis.

Parochiekerk Groot Kwartier:

5. v.m. H. Mis.
8.15 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.

In alle kerken gelegenheid tot **Biechten:** iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

De hoogste stad der wereld.

La Paz, de hoofdstad van Bolivia, is ongetwijfeld de hoogst gelegen stad der gehele wereld, want zij ligt 4000 meter boven de zeespiegel, hetgeen hoger is dan de meeste bergen in Europa. De stad wordt zeer weinig door toeristen bezocht daar zij de ijle bergluch niet kunnen verdragen. Vooral voor mensen die een hartkwaal hebben is het verblijf in La Paz hoogst gevaarlijk zelfs. Wanneer men in goede gezondheid naar La Paz komt zal men na zeer korte tijd toch de nadelige invloed van dit verblijf in hoge sferen ondervinden, ofschoon men zich daarover niet behoeft te verontrusten: men kan b.v. geen honderd meter lopen zonder buiten adem te zijn als een asthma lijder.

Er zijn nog andere rare verschijnselen van deze luchtverdunning waar te nemen: zware vliegmachines die niet op grote hoogte vliegen, kunnen heel moeilijk van het vliegveld loskomen en de Franse vliegenier Costes heeft er bijna de nek gebroken bij een zeer sensationeel vertrek.

Een ander zeer merkwaardig verschijnsel is dat de voetbalclubs van La Paz wel kunnen winnen van de wereldkampioenen mits er maar op hun eigen terrein gespeeld wordt; de tegenstanders zijn niet aan deze ijle lucht gewend. Maar dezelfde ploegen uit La Paz zullen hun kampioenschap onherroepelijk verliezen wanneer ze bij hun tegenstanders in de lager gelegen streken op bezoek gaan, daar zij niet aan die zware lucht gewoon zijn.

Ongewone projectielen.

Het was een onaangename verrassing voor kapitein Col, bevelhebber van 'n Urugees schip tijdens de oorlog tussen Brazilië en Uruguay in de XIXe eeuw, toen zijn manschappen hem mededeelden dat er geen munitie meer was. Er was geen enkele kanonskogel meer aan boord, terwijl het vijandelijke schip steeds meer nabij kwam.

Plotseling kreeg de kapitein een goed idee: hij herinnerde zich dat er ronde kaasjes aan boord waren.

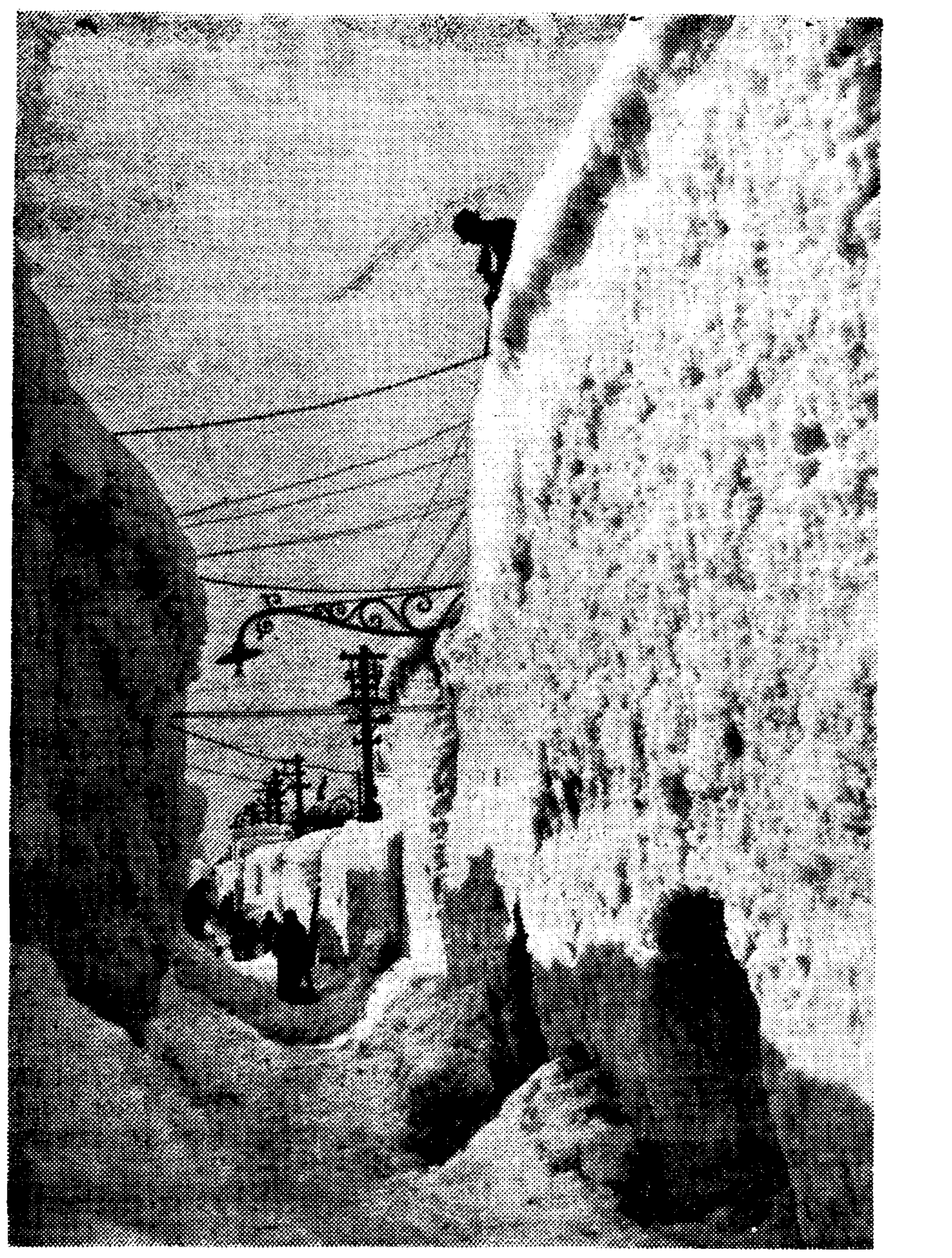
— Goed! zei hij. Laat de kanonnen met de Hollandse kazen laden.

De eerste „kogel" was goed gemikt, en kraakte de mast, terwijl een tweede twee man doodde, die dicht bij de Braziliaanse admiraal stonden. De tot poeder geschoten projectielen verspreidden een verschrikkelijke stank, zodat de admiraal dacht, dat de Uruguanen een nieuw soort kruit hadden uitgevonden, zodat hij heel spoedig zijn schip het signaal tot de aftocht gaf.

Echte naasteliefde.

Toen het huis van een familie in Hamelton afbrandde, togen meer dan 200 mensen aan het werk en bouwden op een Zaterdag en Zondag een nieuw huis. Het Materiaal was geschonken, omdat men algemeen medelijden had met het gezin dat bij de brand twee kinderen verloren had.





EEN STAD ONDER DE SNEEUW. In de Japanse stad Takata op de Noord-Westelijke kust van Honshu is er de sneeuw soms in de winter 2 meter hoog, maar 4 meter is ook gen ongewoon gezicht. Hier ziet men hoe de ingang van de huizen van de sneeuw ontdaan worden.

Arm Spanje.

La „Revue de Paris" gaf onlangs 't volgende bericht. Ondanks alle wreedheden die we van Spanje vernamen, is 't haast ongelooflijk, maar de redactie staat voor de waarheid.

„Omtrent half tien in de voormiddag kom ik in 't park „Casa del Campo" in het Westen van Madrid. Mijn weg loopt uit op een open plek; in 't midden is een waterbekken, dat nu droog is. 't Is rond en heeft een doorsnede van ongeveer 20 meter, een draadversperring staat er omheen. 'n Tweehonderd mensen zijn in die omheining samengeperst. Voor zover ik op de eerste blik zie, behoren al deze mensen tot de kleine-burgerstand. Ik bemerk een vijftien jarig meisje in een groen kleed, dat gescheurd is, het klemt zich vast aan de hals van een vrouw, haar moeder? Vlak naast haar een man en een vrouw, een vijftig jaar oud, echtgenoten waarschijnlijk, het hoofd van de vrouw rust op de schouder van de man. Daarnaast een vijftig jarige man op de knieën, in gebed. Verder enkele jonge meisjes, kinderen jong, een oude dame met een jonge man hand in hand. Het bekken is ongeveer twee meter diep.

Om het bekken staan een vijftig communistische miliciens, het geweer in de hand. Enige van hen in een halve cirkel tegen een talud, ze bewegen en daar zie ik twee machinegeweren op vijf, zes meter afstand van het bekken opgesteld. Op hetzelfde ogenblik stijgt een ontzettend schreien op uit het bekken van mensen. Een angstgeschreeuw, dan smartkreten, akelig jammeren en het knetteren van machinegeweren. Enkel die biddende man zag ik neerzinken, toen sloten zich mijn ogen van afgrijzen. Misschien vijf minuten stond ik zo, toen hield 't schieten op, ik opende mijn ogen. Daar liggen in het bekken mensen over elkaar, het meisje in het groene kleed staat overeind, de handen voor de ogen en schreeuwt, ook zij valt. Om 't bekken staan mannelijke en vrouwelijke miliciens, ze kijken toe, praten, lachen.

Daar komt een geel-rode auto, een petroleumwagen van de regering, hij zwenkt en staat met de achterzijde naar het bekken. Soldaten grijpen de slang en een petroleumstraal gutst over doden en gewonden. De gewonden schreeuwen van ontzetting. Een soldaat nadert met een brandende fakkel en vlammen schieten vijf, zes meter omhoog. Ik loop, loop wat ik lopen kan, de handen op de oren. Ik ben terug in de stad kletsnat in mijn droge kleren, sidderend op mijn benen, gevoelloos en als verstompt.

Later vernam ik dat op diezelfde plaats zich dagelijks zulke gebeurtenissen afspelen. Elke nacht worden nieuwe slachtoffers gehaald. Hun huizen worden geplunderd, zij zelfs vreselijk mishandeld en dit is het einde. Hun enige misdaad is, ze zijn door „miliciens" „opgebracht" als „verdacht".

Op soortgelijke wijze zijn er in Spanje in zeventien tijd volgens opgave van journalisten daar ter plaatse honderdvijftig duizend mensen vermoord, waaronder duizenden religieuzen, 11000 priesters en zelfs acht bisschoppen.

Mgr. Laguna, bisschop van Cuenca.
Mgr. Jiminez, bisschop van Jaen.
Mgr. Martin, bisschop van Siguenza.
Mgr. Platero, bisschop van Segovia.
Mgr. Miralpeiz, bisschop van Lerida.
Mgr. Barrasso apostolisch administrateur van Barbastro.

We vragen ons af hoe is het mogelijk, dat mensen zo ver komen. Zeker velen zullen tot hun misdaden gedreven zijn door plunderzucht om zich van hun slachtoffers alles toe te eigenen, wat van hun gading was. Maar er zijn ook heel wat staaltjes (en we moeten zelfs toegeven, dat ze vaak overheersend zijn) waar 't kwaad enkel bedreven werd om te vernielen. Vooral is dit 't geval, waar opgetreden werd tegen de Kerk en hare bedienaren. Daar zien we een vernielzucht, die het ongelofelijke overschrijdt, een illustratie van een wezenlijk satanische haat tegen God en alles wat slechts aan Hem herinnert.

Zo'n godshaat in 't van oudsher Katholieke Spanje!

En toch ook hier kan men veel verklaren. Men heeft gewezen op kerkelijke, sociale en economische mistoestanden en terehct. Maar de grofste fout is wel geweest de verregaande onverschilligheid van de brede Spaanse massa tegenover het politieke leven en de halsstarrige verdeeldheid, waarmede het gode deel van het volk optrok ter stembus en de hardnekkigheid waarmede de „rechtse" partijen elkander bleven bestrijden. Zo is het gekomen, dat het toenmaals nog Katholieke Spanje goddeloze, neen Godbestrijdende ministers kreeg.

De 15 Sept 1911 kondigde de regering Canalejas zo bezwarende verordeningen voor 't godsdienstonderwijs op school af, dat het met volledige opheffing gelijk stond. Een verder gevolg van deze wetten was, dat het onderwijs hoe langer hoe meer in handen kwam van antigodsdienstige elementen. Een groot aantal van de leerkrachten gaf zich openlijk uit voor godvijandig. De school werd van lieverlede gesaeculariseerd; aan de Kerk en de godsdienst onttrokken om ze over te leveren aan de trawanten van de Satan.

Wanneer we daarbij bedenken, dat Rusland jaren lang de vrije hand had in Spanje en de grote „leider" Lenin Spanje had aangewezen als de eerste Sovjet republiek in West Europa en daarbij horen, dat Rusland in 1936 nog een prijs van 25000 roebel uitloofde voor het meest goddeloze boek en in een jaar 11000000 zegge elf millioen antigodsdienstige boeken in Europa verspreidde, dan kunnen we begrijpen, hoe de geest van Spanje langzamerhand vergiftigd is. Hoe naast het oude Katholieke Spanje, dat juist in deze dagen zo'n heldhaftige bewijzen geeft van zijn godsdienstzin en verknochtheid aan de Katholieke Kerk in datzelfde land een ander geslacht ie opgegroeid, dat even fel haat als het eerste bemint.

De strijd in Spanje, die door de aanhangers van hetgeen nog maar steeds de „wettige regering" genoemd wordt, reeds langer dan vijf jaar met wapengeweld, maar dan in het geheim, gevoerd werd, is een ideeën strijd. Twee totaal tegenstrijdige elementen staan tegenover elkaar. Een toegeven, een verdrag is onmogelijk. De strijd zal voortduren tot een van beiden vernietigd is. Ddat betekent voor Spanje de ruïne.

Laten wij een les nemen aan het ongelukkige Spanje. Als Katholieken willen we staan hand in hand, op elk gebied, ook, neen vooral ook op politiek gebied en laten we bidden, dat God zich over het arme Spanje erbarme.

De blauwe wimpel afgeschaft.

De historie van een triomfteken.

De documenten over het ontstaan van de N. Atlantische trofee zijn gevonden. — Ze heeft inderdaad aan de mast gewapperd. — Waarom de Queen Mary haar niet wilde hebben.

Onnlangs heeft de ‚Normandië" de blauwe wimpel, die uitgevonden is door de Engelsman Hales, moeten afstaan aan de „Queen Mary". De wereld werd echter verrast door het feit, dat de Cunard White Star-Line de ontvangst van het zegeteken weigerde. De N. Atlantische scheepvaart zou voortaan niet meer bestaan uit voortdurende concurrentiestrijd, maar men moest kameraadschappelijk met elkaar samenwerken.

Het verstand heeft dus het laatste restje romantiek en zenuwprikkelende sportgeest weggewist, dat bijna 100 jaar de strijd, om het snelst de Atlantische oceaan over te steken, beheerst heeft. De blauwe wimpel bestaat niet meer en toch heeft het niets te betekenen, want de „Queen Mary" behoudt de roem het snelste schip te zijn.

Het ontstaan der trofee.

Het heeft lang geduurd, voordat men wist hoe dit zegeteken, deze blauwe wimpel, was ontstaan. Sommigen beweren, dat dit teken er nooit geweest is; men is er over beginnen te spreken, toen de stoomschepen pas opkwamen, en de op winst beluste rederijen trachtten zo vlug mogelijk de reis naar het onbekende land mogelijk te maken. De uitdrukking zelf was ontstaan als navolging van het blauwe lint, waaraan veel beroemde ridderorden werden gedragen. Andere bestreden dit: volgens hen was het teken al veel eerder ontstaan, nl. ten tijde van de theevaarders van China naar Engeland. Maar ze waren het er allemaal over eens, dat deze trofee nooit in de vorm van de blauwe wimpel heeft bestaan.

Nu zijn juist in deze tijd in het Engelse scheepvaartarchief vergeelde documenten gevonden, waaruit men de werkelijke oorsprong van de blauwe wimpel kan zien.

Nauwkeurige data heeft men niet gevonden. Want het ogenblik waarop het idee van de blauwe wimpel in het brein van een woedende teleurgestelde koopman is ontstaan, is zo alledaags, dat niemand op het idee kwam daarover een uitvoerig bericht te geven.

Het was in het begin van de vorige eeuw. Talloze Engelse kooplieden werden aangelokt door het feit, dat men met het nieuwe handelsartikel: de Australische wol, schatten kon verdienen. De weken waarin men op de ongelooflijke snelle zeilschepen wachtte, die de wol zou aanbrengen, behoren **tot de opwindendste weken die de Engelse handel ooit gekend** heeft.

Binnen enkele uren werden kleine kooplieden enorm rijk. Makelaars, die daarentegen een heel vermogen geinventeerd hadden werden daardoor hetzelfde ogenblik straatarm... omdat hun schepen te laat kwamen, soms dagen, soms uren...

Een van deze kooplieden was in twee opeenvolgende jaren al ongelukkig hiermee, ofschoon zijn schepen het best waren. Hij had gevloekt en geraasd, had zijn bemanning weggejaagd en voor telkens hoger loon nieuwe mensen aangenomen. Niets hielp, ook dit jaar liep zijn speculatie op niets uit.

De eerste.

Toen kwam hij op het prachtige idee, dat voor hem de laatste mogelijkheid was om hem voor de ondergang te bewaren...

Het volgend jaar zal hij dat schip, dat als eerste van zijn vloot de haven van Liverpool binnenloopt, een klinkende beloning geven. En nog meer! Hij zal de bemanning een ereteken geven, de een of andere wimpel, misschien blauw, zoals het lint van de beroemde ridderorde.

Een jaar later blijkt dat deze gedachte die ontstaan is door vertwijfeling, woede en teleurstelling, goud waard is. Drie schepen van zijn vloot lopen het eerst de haven in. De overwinnaar ontvangt zijn beloofde wimpel, die nu hoog, duidelijk zichtbaar in de mast hangt.

Toen het volgende jaar weer een van zijn schepen won, deden de andere kooplieden hem na.

Een dozijn blauwe wimpels.

Weer een paar jaar later ontvangt ieder schip van de diverse kooplieden, dat het eerst van de gehele vloot binnen komt de blauwe wimpel.

Ruim een dozijn schepen prijken nu met het ereteken. Toen was er natuurlijk geen aardigheid meer aan. Daarom kwamen de rederijen bijeen en besloten, dat er 'n lichaam ingesteld moest worden, dat voortaan alleen het recht had over de blauwe wimpel te beschikken.

Van nu af aan werden de scheepsjournalen nagekeken en hij die het snelst gereisd had ontving de blauwe wimpel. Daarmee was de eer van het blauwe lint gered.

De avontuurlijkste episode in deze kroniek der wedrennen is het begin van de tachtiger jaren, de dramatische strijd tussen de „Umbria" en de „City of Paris". De schepen kozen een uur na elkaar zee en voeren dagen achtereen vredig naast elkaar, want de kapiteins hadden de opdracht gekregen er vooral geen wedstrijd van te maken; 's nachts trachtten ze elkaar voorbij te lopen. 's Morgens ontdekten ze dan telkens weer dat ze nog vlak bij elkaar lagen. Pas jaren later werd dit ononderbroken dramatische duel ten gunste van de „City of Paris" beslist. Deze „City of Paris" was het reinste wonderschip, want om de een of andere reden bereikte het schip een snelheid, die ongeveer anderhalve knoop groter was dan men berekend had.



DE EED VAN TROUW WORDT AFGELEGD. Aan het Spaanse hoofdkwartier te Burgos komen steeds meer troepen vrijwilligers. De foto toont nieuwe officieren, die na een korte training de vlag kussen en de eed van trouw afleggen op de leerschool.

NEDERLAND.

De Katholieke Nederlandse arbeidersbeweging zal de Curaçaose steunen.

Op de Najaarsvergadering van het R. K. Werkliedenverbond, welke in de laatste dagen van het afgelopen jaar te Utrecht werd gehouden is ook de katholieke arbeidersbeweging op Curaçao ter sprake gekomen.

We lezen in het verslag:

In verband met besprekingen, gevoerd door het Verbondsbestuur met de Z. E. Pater de Bruijn O. P., geestelijk adviseur van de R.K. Arbeidersbeweging op Curaçao, die naar Nederland gekomen was om besprekingen te voeren tot uitbouw van die beweging op Curaçao, was door het Verbondsbestuur een voorstel op de agenda geplaatst om voor de tijd van drie jaar de contributie van de Vakbonden aan het Verbond te verhogen met vijf cent per lid per jaar en dit bedrag te bestemmen voor dit doel.

Zowel van de zijde van de Grafische Bond als van die van de Landarbeidersbond, werd dit voorstel bestreden. De kosten, die dit voor deze bonden medebrachten, waren van die aard, dat instemming met het voorstel, hoe sympathiek overigens, niet te verwachten was.

Door de Z. E. Pater de Bruyn O. P. werd een uitvoerige uiteenzetting gegeven van de toestand op Curaçao. De toestand der arbeiders laat daar in menig opzicht veel te wensen over en in die toestand zal geen verandering komen zolang de arbeidersbeweging daar in de kinderschoenen blijft. Slechts door een krachtige arbeidersbeweging die Curaçao aan het Moederland benijdt, is een verbetering van de toestand te verwachten.

Om die krachtige organisatie te kunnen opbouwen, is de hulp der katholieke arbeiders in het moederland nodig, niet slechts financiële hulp, doch ook de hulp der practische werkzaamheden en daadwerkelijke steun en spr. doet op beide een dringend beroep, zich er over verheugend, dat het Verbondsbestuur reeds zich zo krachtig achter dit voorstel gezet heeft.

Over de technische uitvoering van die hulp werd geruime tijd van gedachten gewisseld, waarna tenslotte 't bestuursvoorstel zonder hoofdelijke stemming werd aangenomen, nadat de voorzitter toegezegd had, dat over de moeilijkheden, die enkele bonden hadden, nader overleg zou kunnen worden gepleegd.

DE DAAD VAN SIR HENRY DETERDING.

Een nadere toelichting.
De geld-politiek is de oorzaak der ellende.

Het lijkt ons wel van belang, hier uit de Nederlandse pers over te nemen de nadere toelichting, die de Hr. Deterding persoonlijk heeft gegeven bij zijn plan om voor 10 millioen Ned. landbouwproducten op te kopen en deze voor Duitsland beschikbaar te stellen.

Na uiteengezet te hebben, dat de wereldcrisis voor een zeer groot deel het gevolg is van politieke tegenstellingen en elkaars misverstaan, betoogt hij dat een samenwerken van niet-politieke machten nodig is om buiten alle politieke en nationale geschillen om, samen te werken tot het welzijn van allen, inclusief het bekeren van hen, die antireligieuze en ander anti-humane bevliegingen hebben.

Ik heb daarom, zo schrijft hij, de volgende stappen genomen:

1. het gehele surplus der landbouwproducten in Holland aan te kopen;
2. dit zo snel mogelijk naar Duitsland te vervoeren;
3. het daar natuurlijk tegen Duitse valuta te doen verkopen;
4. het verkregen provenu daarvan in Marken aan de Duitse Winterhilfswerke ter beschikking te stellen;
5. een beroep te doen in Nederland op de grootst mogelijke medewerking in mijn streven tot weder-opbouw van de zozeer nodige hartelijke verstandhouding tussen Nederland en Duitsland, twee landen, die een goede verstandhouding meer nodig hebben dan welke andere twee landen ook (Rijnverbinding, lange Duits — Ned. grens).

Ik vraag zeker van niemand enige erkentelijkheid voor mijn stap, die ik geheel onafhankelijk van wie ook, genomen heb, doch ik zou het op prijs stellen, indien een zo groot mogelijk aantal Nederlanders mij een bewijs van instemming met mijn plan zou doen toekomen in afwachting van zijn nadere uitwerking en eventuële uitbreiding. Ook zij, die mijn plan financieel willen steunen kunnen daartoe thans reeds hunne bijdrage storten bij de Kasvereniging te Amsterdam onder het motto: Westerse samenwerking.

De wereld kan niet rijker, doch slechts armen worden door restrictie van de enige bron van welvaart, namelijk arbeid — juist het tegenovergestelde van „restrictie" van productie (het product van arbeid). De grootst mogelijke productie om de wachtende consumptie te bevredigen, is juist nodig.

Tot goed verstand van zaken wens ik er speciaal de aandacht op te vestigen, dat ik in de event. bewijzen van instemming speciaal wens te zien een protest tegen het **treurige feit, dat de tegenwoordige geldpolitiek de enige oorzaak is van de schijnbare onmogelijkheid om de overschotten van een rijk land naar een daaraan behoefte hebbend land te doen vloeien,** wat ik uitsluitend toeschrijf aan de betreurenswaardige gedachtengang, dat alléén goud geld is, terwijl de enige oplossing behoort te zijn, dat geld (in het leven geroepen om te vertegenwoordigen een zekere hoeveelheid verrichte arbeid) in het ene land tegen soortelijk geld in het andere land kan worden geruild. Men dient eindelijk tot het inzicht te komen, dat niet goud doch het arbeidsproduct als ruilobject behoort te dienen en dat edele metalen die uitwisseling slechts moeten vergemakkelijken: edele metalen behoren eigenlijk uitsluitend onder de controle der regeringen te berusten en niet meer misbruikt te worden — zoals thans helaas het geval is — om arbeid te brandschatten.

Zij, die iedere dag de prijs van het goud bepalen, stellen daarmee de waarde van de arbeid vast, speciaal in de aan de goudwaarde gebonden landen. Zou men ook het aantal Engelse duimen in een meter iedere dag voor enige heren willen doen vaststellen? Vandaag b.v. op 40, morgen op 38 en overmorgen op 42? Toch is dat ongeveer de huidige toestand bij het bepalen van de waarde van de arbeid.

„Vrijdag" verdwenen.

In het Kerstnummer — waarin over Kerstmis niet gerept wordt — van het reeds berucht geworden weekblad „Vrijdag" lezen we het volgende: „Mr. Jan Derks legt zijn functie van redacteur neer. Het gevolg hiervan is, dat „Vrijdag" ophoudt te bestaan. De redactie dankt de abonnee's voor hun trouw, die geen laster vermocht te schokken. Zij dankt ook de uitgever, die de vrije meningsuiting verdedigde."

Met deze mededeling verdwijnt, dan een weekblad, dat in vele katholieke kringen een ergernis is geweest, niet omdat het een vrije mening verdedigde, maar omdat het op een grove wijze onze sociale priesters en instellingen neerhaalde en met zijn would-be fascisme een verderfelijk zaak strooide onder ons katholieke volk. Het blad ontkent dit laatste wel en schrijft nu, dat de wijze waarop vele katholieke bladen het bestreden hebben „leugenachtig en in hoge mate schijnheilig was" maar ook met dit verwijt blijft het blad, zijn nationaal socialistische opvattingen trouw.

Curaçaose aangelegenheden, die een geregelde rubriek hadden, werd in dat blad op dezelfde wijze behandeld, door een practisch uitgewezen onderwijzer, die het hier al te bont gemaakt had.

Nog geen jaar heeft „Vrijdag" het kunnen uithouden, want met Februari was de eerste jaargang pas ten einde, wel een bewijs, dat deze fascistische propaganda onder ons katholieke volk en in het bijzonder onder de kath. jongeren geen wortel kon schieten.

Met dit te demonstreren heeft „Vrijdag" de enige goede daad aan ons kath. volk bewezen. Want hier blijkt wel treffend uit, hoe ons katholieke volk immuun is voor elk soort fascisme.

Hoe een blad als de Residentiebode, als eigenaar en uitgever dit soort katholieke cultuur onder ons volk kon brengen, is voor velen een raadsel gebleven.

Da's nog iets anders.

Hij. — Als ik vanavond om tien uur niet thuis ben, hoeft ge niet meer op me te wachten.

Zij. — Dat zal ik ook niet doen; ik zal je wel komen halen.



VOOR VLIEGERS-IN-SPÉ: In Engeland wordt deze „Ground Trainer", door de Duitse uitvinder Robert Kronfeld geconstrueerd, gebruikt om de studenten het vliegen te leren zonder van de grond te gaan. Men ziet de uitvinder de machine uitleggen aan een studente.